

อัลอิสรออ และ เมียะอรอจ

الإسراء والمعراج

بقلم الحقيقير

الأستاذ شريف سري شاريون

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله على نعمه التي لا تستطيع الخلائق لها حصراً ، وأستزيد من فضله دنيا
وأخرى ، وأشكره والشكر بالزيادة أخرى ، وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له
شهادة تكون لنا عنده ذخراً ، وأشهد أن سيدنا محمداً عبده وسوله الذي به من
المسجد الحرام أسرى ، حتى رقى السبع الطباق وظهر لمستوى سمع فيه صرير
الأقلام فياحبذا المسرى ، ورجع إلى فراشه والليل مرخ من الظلام على الأنام ستراً ،
صلى الله عليه وسلم وعلى آله وأصحابه صلاة متصلة تترى ، صلاة لا تنقطع شفعا
ووتراً وبعد : "سُبْحَانَ الَّذِي لَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ
الْأَقْصَى، الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ، لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا، إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ"

ความหมายอัลอิสรออและเมียะอรอจ

อัลอิสรออ คือ : อัลเลาะห์ทรงนำท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม
เดินทางจากมัสยิดอัลฮะรอมนครมักกะห์สู่มัสยิดอัลอักศอนนครเยรูซาเล็ม ในช่วงเวลาหนึ่งของ
กลางคืน

อัลเมียะอรอจ คือ : การเดินทางของท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะ
ซัลลัม จากมัสยิดอัลอักศอนภาคพื้นดิน สู่เบื้องฟ้าชั้นสูงสุด เพื่อเข้าเฝ้าอัลเลาะห์ตะอาลา

หลักฐานการอิสรอและเมื่อยะอรอจ

หลักฐานเรื่องอิสรอ อัดละห์ดรัสในอัลกุรอานซูเราะห์อัลอิสรอ โองการที่ 1
ความว่า

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا
حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

“ มหาบริสุทธิ์แด่องค์ผู้ทรงยังบ่าวแห่งพระองค์ (มุฮัมมัด) ให้เดินทางใน
ราตรีหนึ่งจากมัสยิดอัลฮะรอม (นครมักกะห์) สู่มัสยิดอัลอักศอ (บัยตุลมักดิส นครเยรูซาเล็ม)
ซึ่งเรา (อัลเลาะห์) ยังความอุดมให้โดยรอบด้าน เพื่อเราให้เขา (มุฮัมมัด) ได้แลเห็น
สัญญาณบางอย่างของเรา แน่แท้พระองค์ทรงเป็นองค์ไต่ยืนยัน ทรงเป็นองค์และเห็นยิ่ง ”

หลักฐานเรื่องเมื่อยะอรอจ มีหะดีษที่เชื่อถือได้ (ซอเฮียะห์) จำนวนมากที่ยืนยันใน
เรื่องนี้ และนักวิชาการบางท่านอ้างหลักฐานเรื่องเมื่อยะอรอจโดยอัลกุรอาน ซูเราะห์ อันนัจม
โองการที่ 13-18 ความว่า

وَلَقَدْ رَأَاهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ (١٣) عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ (١٤) عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ (١٥) إِذْ يَغْشَى
السَّيْدَةَ مَا يَغْشَىٰ (١٦) مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ (١٧) لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ
(١٨)

“ และขอยืนยันว่า แท้จริงเขา (มุฮัมมัด) ได้เห็นญิบริลอีกครั้งหนึ่ง (หลังจาก
ได้รับบัญญัติการละหมาดห้าเวลา) ณ สดรอตุลมุนตะฮา (ต้นพุทราที่อยู่เบื้องขวาของอะรัช) ณ
ที่นั่นมีสวรรค์อัลมะอวา (อันเป็นที่พำนักของมะลาอิกะห์และวิญญาณพวกชะฮีด) เมื่อสิ่ง
ปกคลุมทำการปกคลุมต้นพุทรา สายตา (ของนบีมุฮัมมัด) ไม่ได้เบนออกและไม่มองพ้น (สิ่ง
ปกคลุมนั้นเลย) แท้จริงเขา (นบีมุฮัมมัด) ได้เห็นบางสัญญาณอันยิ่งใหญ่แห่งผู้ทรงอภิบาล
ของเขา ”

นบีมุฮัมมัดอิสรอและเมื่อยะอรอจทั้งร่างและวิญญาณหรือไม่

นักวิชาการส่วนใหญ่ทั้งนักอธิบายอัลกุรอาน (มุฟซซึน) นักรายงานหะดีษ (มุหัด
ดิซีน) และนักนิติศาสตร์อิสลาม (ฟุกอฮาอ) ลงความเห็นว่ ท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิ
วะซัลลัม นั้น ท่านอิสรอและเมื่อยะอรอจ ทั้งร่างและวิญญาณ ในสภาพตื่นเป็นปกติ เพราะมีหลักฐาน
ที่เชื่อถือได้คือ

อัลเลาะห์ตะอาลาในอัลกุรอานโดยใช้คำแทนท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิ
วะซัลลัมว่า أَسْرَىٰ بِعَبْدِهِ (ทรงนำบ่าวของพระองค์เดินทางกลางคืน) คำว่า “ อับด ” ในนัยแห่ง
คำนี้ทางภาษ่าให้หมายถึง มนุษย์ที่ประกอบด้วยร่างและวิญญาณพร้อมกัน ดังมีคำนี้ (อับด) ใน
อัลกุรอานจำนวนมากที่หมายถึงบุคคลที่ประกอบด้วยร่างและวิญญาณเช่น อัลกุรอานซูเราะห์
อัลอะลักโองการที่ 9-10 ว่า

أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى (٩) عَبْدًا إِذَا صَلَّى (١٠)

“ เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือ ซึ่งผู้ที่ห้าม บ่าวคนหนึ่ง (คือศาสดามุฮัมมัด) เมื่อเขาทำละหมาด ”

การอิสรออและเมื่อยะอรออ เป็นเหตุการณ์เหนือธรรมชาติหรือเรียกว่า เป็นความมหัศจรรย์ (มูอฺญิซาต) ที่เกิดขึ้นได้เฉพาะกับศาสนทูตเท่านั้น หากการอิสรออและเมื่อยะอรออเป็นเพียงวิญญูณที่ประหนึ่งฝันไปนั้น ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน ซึ่งสามารถฝันได้ตลอดเวลาบางครั้งฝันว่าเหาะเหินเดินอากาศได้ ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่อัลเลาะห์จะต้องเทิดเกียรติศาสดามุฮัมมัดด้วยการเริ่มคำว่า **سبحان** มหาบริสุทธิ์ ซึ่งโดยหลักการแล้วข้อความที่ตกหลังคำนี้ล้วนเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และเป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น

และสืบเนื่องจากการอิสรออและเมื่อยะอรออคราวนี้ ได้เกิดความวุ่นวายใหญ่หลวง คือบางคนที่ไม่หนักแน่นในอิสลามหรือไม่เชื่อในอิสลามต่างกล่าวหาว่า เป็นเรื่องมดเท็จที่มุฮัมมัดนำมากล่าว ซึ่งหากเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นแค่เพียงความฝันที่เป็นเพียงวิญญูณล่องลอยไปเท่านั้น ก็คงไม่มีเหตุการณ์วุ่นวายที่มุสลิมบางส่วนที่ไม่หนักแน่นต้องสิ้นสภาพความเป็นมุสลิม เพราะการเดินทางของท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จากมักกะห์สู่เยรูซาเล็มภายในคืนเดียว เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ซึ่งโดยปกติการเดินทางในยุคนั้นทั้งไปและกลับต้องใช้เวลาถึง 40 วัน จะมีเพียงส่วนน้อยที่เชื่อมั่นเช่นท่านอะบูบะกัร รอฎียัลลอฮุอันฮุ โดยความเชื่ออย่างมั่นคง และทันทีที่ว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับศาสดามุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เขาเชื่อทันทีโดยไร้ข้อสงสัย โดยเหตุนี้อะบูบะกัร จึงได้รับฉายาจากท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมว่า อัศศิติก (ผู้เชื่อมั่นอย่างสุดจิตใจ)

อันที่จริงการเดินทางอิสรออและเมื่อยะอรออนี้ เป็นผลงานและการกระทำของอัลเลาะห์ตะอาลา หาใช่การกระทำของนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมอย่างเดียวไม่ เมื่อเป็นการกระทำของอัลเลาะห์พระองค์ผู้ทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า การนำท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมไปทั้งร่างและวิญญูณเป็นเรื่องที่ง่ายดายมากสำหรับพระองค์

สุกัม (ข้อชี้ขาด) ผู้ปฏิเสธการอิสรออและเมื่อยะอรออ

โดยหลักฐานดังกล่าว นักวิชาการอิสลามจึงลงสุกัมว่า ผู้ปฏิเสธการอิสรออ ถือว่าเป็นกาฟิร เพราะมีหลักฐานชัดเจน เด็ดขาด สายรายงานต่อเนื่อง จากทั้งอัลกุรอานและอัลหะดีษ ส่วนการปฏิเสธการเมื่อยะอรออ ถือว่ายังไม่ถึงขั้นเป็นการฟิร (สิ้นสภาพความเป็นมุสลิม) แต่เป็นฟาซิก (คนเลวที่ต้องโทษ) เพราะไม่มีความชัดเจน เด็ดขาด ต่อเนื่องในสายรายงาน ทั้งจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ

เหตุการณ์อิสรออและเมื่อยะอรออเกิดขึ้นเมื่อใด

นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์อิสลามมีความเห็นสอดคล้องกันว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนการอพยพของท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมจากมักกะห์สู่มดีนะห์ ส่วนกำหนดวัน เดือน ปี นั้น นักวิชาการมีความเห็นต่างกันพอสรุปได้ดังนี้

1. เกิดขึ้นในปีที่ 10 แห่งการได้รับการแต่งตั้งให้เป็นปีของท่านปีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม คือทัศนะของ อิบน์อุลฮาก
2. เกิดขึ้นก่อนการอพยพของท่านปี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม สู่เมดินะห์หนึ่งปี ในเดือนรอบีอุลเอาวัล คือทัศนะของ อัชชูฮรีย์และอุเราะห์
3. เกิดขึ้นก่อนการอพยพสู่เมดินะห์ 6 เดือน ในเดือนซุลเกาะฮะดะห์ คือ ทัศนะของ อิสมาอีลอัลสะดี
4. บางท่านมีทัศนะว่า เกิดขึ้นในคืนวันศุกร์แรกของเดือนรอบี
5. เกิดขึ้น ในคืนที่ 27 เดือนรอบี คือทัศนะของอัลฮาฟิซอับดุลฆอนี บินสุรอรอัลมุกัตตะซี
6. เกิดขึ้นในคืนที่ 27 เดือนรอบี ปีที่ 8 แห่งการเป็นปี คือ หะดีษอิบนุอับ บาส รอฎียัลลอฮูอันฮุม

ประวัติอัลอิสรออู เดินทางภาคพื้นดิน

ณ บัฏลุเลาะห์ ที่มูมินไค้ (หิญรุลอิสมาอีล) ท่านปีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นอนตะแคงระหว่างชายสองคนกำลังจะเคลิ้ม ๆ พลันท่านญิบรีล มีกาอีล และมะลาอิกะห์อื่นอีก ก็มายังท่านปี มะลาอิกะห์ท่านหนึ่งกล่าวขึ้นว่า : “ *เขาคือคนไหน ?* ” มีเสียงตอบจากอีกท่านหนึ่งว่า : “ *เขาคือคนกลาง เป็นบุคคลที่ประเสริฐสุด* ” ในคืนนั้นท่านปียังไม่เห็นบรรดามะลาอิกะห์เหล่านั้น จนในคืนต่อมาพวกเขาเหล่ามะลาอิกะห์ก็มาอีก ท่านแรกกล่าวว่า : “ *เขาคือคนนี้* ” ท่านที่สองตอบว่า : “ *ใช่แล้ว* ” ท่านที่สามเอ่ยขึ้นว่า : “ *ผู้เป็นหัวหน้าแห่งปวงชนนี้แหละที่ต้องการ* ” แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้ทำอะไร ทว่าพวกเขากลับออกไป ต่อมาในคืนที่สาม ท่านปีศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มองเห็นพวกเหล่ามะลาอิกะห์ ท่านที่หนึ่งกล่าวว่า : “ *เขาคนนี้แหละ* ” ท่านที่สองกล่าวว่า : “ *ใช่แล้วคนนี้แหละ* ” คนสุดท้ายเอ่ยว่า : “ *จงเอาคนกลางระหว่างสองคนไปเถิด* ” แล้วพวกเขาก็พาท่านปีออกไป ยังบ่อน้ำซัมซัม นำท่านปีขึ้นบนหนาย จากนั้นท่านญิบรีลก็จัดการผ่าอกท่านปีจากต้นลำคอไปจนกระทั่งถึงปลายท้อง ท่านญิบรีลบอกแก้มีกาอีลว่า : “ *เอาถ่าน้ำซัมซัมมาให้ฉันที เพื่อจะทำความบริสุทธิ์หัวใจของเขา* ” จากนั้นท่านญิบรีลก็นำหัวใจของท่านปีออกมา แล้วล้างด้วยน้ำ 3 ครั้ง และได้ชำระสิ่งสกปรกออกจนหมดสิ้น ต่อมาท่านมีกาอีลก็นำอ่างทองคำที่บรรจุวิทย์ปัญญา และความศรัทธามันมาให้ญิบรีล ท่านญิบรีลจึงนำวิทย์ปัญญาและความศรัทธามันประจุที่หน้าอกของท่านปี แล้วยังเติมเต็มความรู้แจ้ง ความสุขุมคัมภีร์ภาพความแน่นอนและความสันติสุขลงไปอีก จากนั้นก็ได้ประทับเครื่อง หมายศาสดาองค์สุดท้ายลงที่ไหล่ทั้งสองของท่านปีด้วย

ต่อมาสัตว์พาหนะบรรดาศาสดาที่มีชื่อว่า “ **บุรอก** ” ก็ถูกนำมา บุรอกเป็นสัตว์พิเศษสวยงาม ลักษณะสี่ขาบริสุทธิ สูงกว่าลาแต่เตี้ยกว่าล่อชนิดน้อย ลำตัวของมันคล้ายม้า มีปีกสองข้าง อิบน์อะญูร เล่าจากอิบนุอับบาสว่า : “ *หน้าของมันเหมือนมนุษย์ ขนบนลำคอค่อยม้า สีขาวเลื่อมมันคล้ายไข่มุก ขาค่อยชาอูฐ กีบเท้าและหางคล้ายวัว ที่หน้าอกของมันเป็นทับทิมสีแดง และดวงตาทั้งสองของมันแวววาวดุจดวงจันทร์* ” ส่วนคุณสมบัติอันยอดเยี่ยมของบุรอกสัตว์พาหนะศาสดานี้ คือ เมื่อขึ้นเนินเขาสองขาหน้าจะยืดยาว และเมื่อลงที่ต่ำขาหน้าทั้งสองจะยืดยาวหมายความว่าผู้ที่ขึ้นหลังมันจะไม่รู้สึกสูงต่ำเลยแม้แต่หน่อย

เมื่อท่านปี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้แลเห็นก็นึกชื่นชมในความสวยงามที่พิเศษสุด พอท่านปีจะขึ้นขี่มันก็พยศดินเหมือนปลาดิ้นในกระชังทำท่าไม่ยอมให้ท่านปีขึ้น ท่าน

ญิบรีลจึงเอามือลูบใบหูมันเบา ๆ แล้วกล่าวกับมันว่า : “ เจ้านี้ช่างน่าละอายยิ่งนักที่ทำพศไม่ยอมให้เขาชี้ ขอสอบานด้วยอัลเลาะห์ ขอให้รู้ว่าไม่มีใครจะประเสริฐและมีเกียรติยิ่งสำหรับอัลเลาะห์มากกว่าเขาผู้นี้แน่นอน ” บุรอกได้ตอบว่า : “ คนที่ประเสริฐยิ่งเช่นศาสดาอาดัมผู้บริสุทธิ์แห่งอัลเลาะห์ หรือศาสดาอิบรอฮีมคนที่อัลเลาะห์ทรงรักได้เคยชี้ฉันมาแล้ว ” ท่านญิบรีลกล่าวว่า : “ โอ้บุรอก บุคคลผู้นี้คือคนโปรดของอัลเลาะห์ เป็นศาสนทูตแห่งโลกทั้งผอง เป็นบุคคลสุดประเสริฐแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน กิบลัตของเขาคือกะอเบะห์ ศาสนาของเขาคืออิสลาม บุคคลทั้งโลกต่างหวังในการช่วยเหลือของเขาในวันกิยามะห์ สวรรค์อยู่เบื้องขวาของเขาและนรกอยู่เบื้องซ้ายของเขา ดังนั้น ผู้ใดเชื่อศรัทธาต่อเขาจะได้เข้าสวรรค์และถ้าผู้ใดไม่เชื่อและศรัทธาต่อเขาจะต้องเข้านรก ”

บุรอกได้ฟังดังนั้น ตกใจ หน้าซีด เหงื่อไหลท่วมตัว ทำท่าสำนึกผิดและกล่าวว่า : “ โอ้ท่านญิบรีล โปรดบอกแก่เขาผู้เป็นเจ้าของใบหน้าอันบรรเจิด หน้าผากแวววาว ใบ หน้าแดงเรื่อ เป็นเจ้าของบ่อเกาซร์ และเป็นผู้ได้รับเอกสิทธิ์ให้ทำการช่วยเหลืออันยิ่งใหญ่ในวันแห่งการตอบแทนความดีความชั่ว ณ ห่มะหฺซัร เกิดว่า โปรดรับฉันเข้าอยู่ในกลุ่มผู้ได้รับการช่วยเหลือของเขาด้วย ” ท่านนบี ศอลัลลอลอูอะลัยฮิอะซัลลัม นิ่งฟังโดยตลอด ท่านกล่าวแก่บุรอกว่า : “ ท่านยอมเป็นคนหนึ่งที่ฉันจะช่วยเหลือแน่นอน ” จากนั้นบุรอกก็สงบนิ่งยินยอมและเชิญชวนให้ท่านนบี ศอลัลลอลอูอะลัยฮิอะซัลลัม ขึ้นขี่โดยดี

และแล้วท่านนบี ศอลัลลอลอูอะลัยฮิอะซัลลัม ก็ขึ้นขี่บุรอก ออกเดินทางโดยมีญิบรีลอยู่ด้านขวาและมีกาอิลอยู่ด้านซ้าย พวกเขาเดินทางจนถึงพื้นที่อันเป็นสวนอินทผลัม ท่านญิบรีลบอกแก่ท่านนบีศอลัลลอลอูอะลัยฮิอะซัลลัมว่า : “ ท่านจงลงและละหมาดที่นี่เถิด ” ท่านนบีก็ปฏิบัติตามคือลงละหมาดเสร็จแล้วก็ขึ้นขี่บุรอก ท่านญิบรีลถามท่านนบีว่า : “ ท่านทราบหรือไม่ว่าสถานที่ที่ท่านละหมาดนั้น เป็นสถานที่ใด ? ” ท่านนบีตอบว่า : “ ไม่ทราบ ” ญิบรีลแจ้งให้ทราบว่าเป็นสถานที่ที่ท่านละหมาดนั้น “ มันคือสถานที่อันประเสริฐที่ท่านต้องอพยพมายังที่นี่ ” แล้วทั้งหมดก็เดินทางต่อไปจนถึงพื้นที่สีขาว ญิบรีลบอกแก่ท่านนบีว่า : “ ท่านโปรดลงและละหมาดที่นี่ ” ท่านนบีก็ปฏิบัติตามโดยดี จากนั้นก็ขึ้นขี่บุรอก ญิบรีลถามท่านนบีอีกว่า : “ สถานที่ที่ท่านละหมาดเมื่อครูนี้นับว่าเป็นสถานที่ใด ? ” ท่านนบีตอบว่า : “ ไม่ทราบ ” ญิบรีล จึงอธิบายว่า : “ มันคือสถานที่ที่ศาสดามูซาเข้าเฝ้าและเจรจากับอัลเลาะห์ มีชื่อว่า ตูรีซีน ” ต่อมาก็มาถึงพื้นที่ที่มีปราสาทราชฐานมากมาย ญิบรีลบอกกับท่านนบีว่า : “ ท่านลงไปละหมาดที่นี่เถิด ” ท่านนบีก็ปฏิบัติตามเมื่อละหมาดแล้วท่านนบีก็ขึ้นขี่บุรอก ท่านญิบรีลถามท่านนบีว่า : “ ท่านทราบหรือไม่ว่าสถานที่ที่ท่านละหมาดไปนั้นเป็นสถานที่ใด ? ” ท่านนบีตอบว่า : “ ไม่ทราบ ” ญิบรีลจึงอธิบายให้ทราบว่าเป็นสถานที่ที่ท่านละหมาดไปนั้นคือสถานที่เกิดของท่านศาสดาอิซาอิมมียัมมีชื่อว่า บัยตุลอะฮัม ”

ในระหว่างที่ทั้งหมดกำลังเดินทางอยู่นั้น ท่านนบีก็แลเห็นภูตจากญินตนหนึ่งที่ล่องลอยติดตามคณะผู้เดินทางพร้อมกับถือคบไฟมาด้วย ไม่ว่าท่านนบีจะหันไปทางไหนก็จะพบภูตญินนั้น ท่านญิบรีลได้เสนอต่อท่านนบี ศอลัลลอลอูอะลัยฮิอะซัลลัมว่า : “ ฉันจะบอกท่านเอาไหม ซึ่งบทหนึ่งเมื่อท่านอ่านมันแล้วคบไฟนั้นจะดับและภูตจะหนีไป ? ” ท่านนบีตอบว่า : “ เอาสิ ” ญิบรีลจึงแนะนำให้ท่านนบีกล่าวบทว่า

لَعُوذُ بِوَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَبِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ الَّتِي لَا يَجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ مِنْ شَرِّ مَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمِنْ شَرِّ مَا يَعْجُرُ فِيهَا وَمِنْ شَرِّ مَا ذَرَأَ فِي الْأَرْضِ وَمِنْ

شَرَّمَايَخْرُجُ مِنْهَا وَمِنْ فِتْنِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمِنْ طَوَارِقِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِلَّا طَارِقًا يَطْرُقُ
بَخِيرٍ يَارْحَمَنُ .

“ ด้วยพระพักต์แห่งอัลเลาะห์อันทรงเกียรติ และด้วยพระคำแห่งอัลเลาะห์อันบริบูรณ์ ซึ่งไม่ว่าคนดีหรือคนร้ายมีอาจล่วงละเมิดพระคำนั้นได้ ข้าฯ ขอคุ้มครองให้พ้นจากความชั่วร้ายที่ลงมาจากฟ้า และความชั่วร้ายที่อยู่ในฟ้า ให้พ้นจากความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินและความชั่วร้ายที่ออกมาจากแผ่นดิน ขอให้พ้นจากความวุ่นวายของกลางคืนและกลางวัน และจากผู้หวังร้ายของกลางคืนและกลางวัน นอกจากผู้มาโดยมั่งคั่งไฉ้พระผู้ทรงเมตตา ”

เมื่อท่านนบีอ่านจบ ญะฮันก็ทรุดล้มลงและคบไฟนั้นก็ดับลงด้วย

จากนั้นท่านนบี ศอลัลลอลุอะลัยฮิอะซัลลัม ก็เดินทางต่อไป ก็ได้เห็นภาพชนกลุ่มหนึ่งที่ปลูกพืชผลในวันหนึ่งและสามารถเก็บเกี่ยวพืชผลนั้นภายในวันเดียวกันนั่นเอง ทุกครั้งที่เก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว มันก็จะเกิดผลขึ้นมามากขึ้นที่ ท่านนบีสงสัยจึงสอบถามญิบรีลว่า : “ นี่มันคืออะไรกัน? ” ญิบรีลตอบว่า : “ บรรดาบุคคลเหล่านี้คือ บรรดาผู้ที่ต่อสู้ในวิถีทางแห่งอัลเลาะห์ ซึ่งคุณความดีจะตอบแทนพวกเขาทุก 1 ความดีเป็น 700 เท่า ทวีคูณ และสิ่งที่พวกเขาได้ทุ่มเทเสียสละไป มันก็จะเป็นเนื่อนาบุญของพวกเขาต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด ”

ต่อมาท่านนบี ศอลัลลอลุอะลัยฮิอะซัลลัม ก็ได้กลิ่นหอมชนิดหนึ่งที่มีกลิ่นหอมมาก ท่านนบีจึงถามญิบรีลว่า : “ มันกลิ่นอะไรหรือท่านญิบรีล ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ กลิ่นหอมนี้เป็นกลิ่นหอมที่มาจากช่างทำผมของลูกสาวฟิรูนและบรรดาลูก ๆ ของนาง ” เรื่องมีอยู่ว่า ขณะที่นางกำลังห่มมบฏีร์ฟิรูนอยู่นั้น หวีเกิดหล่นหลุดมือ นางอุทานว่า “ ด้วยพระนามแห่งอัลเลาะห์เจ้า ฟิรูนต้องวิบัติ ” บุตรีของฟิรูนหันมาถามนางว่า : “ ยังมีพระเจ้าอื่นจากบิดาของข้าอีกหรือ ? ” นางตอบว่า : “ มีซี แม่นาง ” พระนางกล่าวว่า : “ ข้าจะบอกเรื่องนี้แก่บิดาของข้านะ ? ” นางตอบอย่างกล้าหาญว่า : “ ก็ได้ ” แล้วพระนางก็นำเรื่องนี้ไปบอกแก่พระบิดา ฟิรูนผู้เป็นพระบิดาจึงเรียกนางผู้เป็นช่างทำผมบุตรมาแล้วถามว่า : “ ยังมีพระเจ้าที่นอกจากข้าอีกหรือ ? ” นางตอบว่า : “ มี เป็นพระเจ้าของฉันและของท่านด้วย คืออัลเลาะห์ ” (ในบางรายงานบอกว่า นางผู้นี้ยังมีบุตรชายสองคนและสามีของนางด้วย) ฟิรูนจึงสั่งคนให้ไปนำตัวลูกและสามีของนางมา แล้วพยายามกล่อมนางกับสามีให้เลิกนับถือศาสนาที่มีพระเจ้าเป็นอัลเลาะห์ แต่ทั้งนางและสามียังยืนยันมั่นคงว่า ไม่ยอมถอยตามที่ฟิรูนเสนอ จะขออยู่ในศาสนาและความเชื่อเดิม เมื่อกล่อมด้วยดีไม่เป็นผล ฟิรูนจึงขู่ทั้งสองว่า “ ถ้าอย่างนั้น ข้าจะต้องฆ่าเจ้าทั้งสองนะ ” นางตอบอย่างองอาจว่า “ ดี สำหรับท่านและดีสำหรับพวกเราด้วย หากท่านสังหารพวกเราก็คือให้ข้าของพวกเราอยู่ในบ้านฉันเกิด ” และแล้วฟิรูนก็สั่งให้นำวัวจำลองที่ทำจากทองแดงด้านในกลวงมา แล้วนำวัวทองแดงไปเผาไฟให้ร้อน และสั่งให้นางและลูก ๆ ของนางใส่เข้าไปในวัวทองแดงในสภาพที่วัวทองแดงกำลังร้อนจัด (ในบางรายงานมีว่า นางกล่าวแก่ฟิรูนว่า : “ ฉันมีเรื่องที่จะขอร้องสักอย่างหนึ่ง ” ฟิรูนถามว่า : “ อะไรหรือ ? ” นางตอบว่า : “ เมื่อท่านสังหารพวกเราแล้วขอให้นำกระดูกของฉันและลูก ๆ ของฉันรวมทั้งสามีด้วยไปฝังพวกเราด้วยกัน ” ฟิรูนตอบว่า : “ ได้ ข้าจะปฏิบัติตามที่เจ้าขอ ” จากนั้นพวกของนางก็ถูกโยนใส่ในวัวทองแดงร้อนจัดทีละคน ๆ จนถึงลูกคนเล็กที่ยังเป็นทารกอยู่ ทารกน้อยได้กล่าวแก่ผู้เป็นมารดาว่า : “ แม่เจ้า ทำให้ใจให้สงบเถิดอย่าได้หวั่นไหว ความจริงแม่อยู่ในความถูกต้องแล้ว ” จากนั้นนางและลูก ๆ ก็ถูกโยนเข้าสู่วัว

ทองแดงถูกเผาตายในที่สุด และเด็กน้อยพูดได้ในวัยทารกคนนี้เป็นหนึ่งในบรรดาทารกพูดได้คนหนึ่งในประวัติศาสตร์อิสลาม)

ต่อมาท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ได้พบเห็นชนพวกหนึ่งกำลังเอาหินทุบหัวตนเองจนเลือดไหลอย่างเจ็บปวด ทุกครั้งที่แผลหายพวกเขาก็ทุบหัวตนเองอีกเรื่อย ๆ ท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถามญิบรีลว่า : “ พวกนี้เป็นใคร ทำอะไรผิดมาหรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ พวกนี้คือพวกที่หัวสูงหัวหนัก ไม่ยอมสุญญุดกราบไหว้ละหมาดต่ออัลเลาะห์ตะอาลา ”

อีกพวกหนึ่งที่ท่านนบีศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมเห็นคือ พวกคนที่มีพฤติกรรมคล้ายสัตว์ประเภททูลูและแพะ ด้านหน้าและด้านหลังมีรอยขาดหิ้นเต็มไปหมด กำลังกินหญ้าแห้งที่มีหนามแหลมคม กินใบหญ้าที่มีกลิ่นเหม็นคูลุ้ง และหินร้อนที่ถูกเผาด้วยไฟ ท่านนบีศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมถามญิบรีลว่า : “ พวกนี้เป็นใครกันหรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ พวกเหล่านี้เป็นพวกที่ละเมิดทรัพย์สินคนยากจน โดยไม่ยอมบริจาคซะกาต ”

ท่านนบีศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมได้เห็นคนอีกพวกหนึ่ง ต่อหน้าพวกเขามีอาหารสองชุด ชุดแรกเป็นเนื้อสุกกินหอมน่ากิน อีกชุดหนึ่งเป็นเนื้อดิบเน่าเหม็น โดยพวกเขาแทนที่จะกินเนื้อสุก กลับกินเนื้อดิบที่เน่าเหม็น ท่านนบีถามญิบรีลว่า : “ พวกนี้เป็นใครทำอะไรมาหรือจึงมีสภาพเช่นนี้ ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ พวกนี้มีทั้งหญิงและชายซึ่งเป็นประชากรของท่านเอง โดยฝ่ายชายมีภรรยาที่แต่งงานกันแล้วอย่างถูกต้องตามหลักศาสนา แต่พวกเขาก็ยังหาโอกาสไปหาหญิงอื่นที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ไปอยู่กับนางจนรุ่งเช้า ส่วนฝ่ายหญิงก็เช่นกัน มีสามีที่ถูกต้องกันอยู่แล้ว แต่นางก็ยังไปหาผู้ชายที่ยังไม่ได้แต่งงาน ไปพักค้างอยู่กับชายอื่นจนเวลาเช้า ”

ต่อมาท่านนบีศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็แลเห็นไม้ท่อนหนึ่งขวางทางสัญจรอยู่ ฤทธิ์เดชไม้ท่อนนี้คือ ไม่ว่าเสื้อผ้าผืนไหนที่ผ่านมา มันจะต้องไปข่วนและฉีกผ้าขาดไปเสียหมด ท่านนบีถามญิบรีลว่า : “ นี่มันคืออะไรกันหรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ นี่ก็คือเปรียบเสมือนพฤติกรรมของคนกลุ่มหนึ่งที่คอยระรานคนเดินผ่านไปมาตามถนนหนทาง ผู้ใดเดินผ่านมาพวกนี้ก็จะพูดจาลามก เสียชื่อเสียง และฉกชิงวิ่งราว รวมทั้งทำร้ายร่างกายผู้เดินผ่านมาด้วย ”

หลังจากนั้นท่านนบีศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ยังเห็นชายคนหนึ่ง กำลังว่ายน้ำอยู่ในทะเลเลือดที่มีกรวดหินเต็มไปหมด และชายคนนี้ก็กลืนกินกรวดไปด้วย ท่านนบีเอ่ยถาม ว่า : “ ชายคนนี้เป็นใครกันหรือ ? ” มีเสียงตอบมาว่า : “ ชายคนนี้เป็นคนกินดอกเบี๋ย ”

มีชายอีกคนหนึ่งเขารวบมัดพินมัดใหญ่มาก และเขาก็ไม่สามารถแบกมัดพินนั้นได้ แต่ที่แปลกก็คือเขายังจะเพิ่มพินเข้าไปให้มากขึ้นไปอีก ท่านนบีศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงถามญิบรีลว่า : “ ชายคนนี้เป็นมาอย่างไร ? ” ท่านญิบรีลตอบว่า : “ อันที่จริงชายคนนี้เป็นประชากรของท่านเอง เขามีภาระหน้าที่ต่อคนทั่วไปหลายอย่าง หมายความว่าเขามีตำแหน่งทางสังคมมากมาย แต่เขาก็ไม่อาจปฏิบัติตามภาระหน้าที่นั้นได้แล้วยังต้องการที่จะมีตำแหน่งที่มากขึ้นไปอีก.

อีกกลุ่มหนึ่งที่ท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมแลเห็น เป็นกลุ่มคนที่กำลังตัดลิ้นและริมฝีปากตนเองด้วยกรรไกรเหล็ก ทุกครั้งที่ตัดลิ้นและริมฝีปากเขาจะเจ็บปวดมาก และมันก็กลับสภาพเหมือนเดิมและเขาก็ตัดมันอีกอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ท่านนบีถามญิบรีลว่า : “ พวก

เหล่านี้เป็นใครหรือ ? ” คำตอบจากญิบรีลคือ : “ พวกนี้เป็นกลุ่มนักพูด นักอบรม นักบรรยาย นักสอน ในหมู่ประชากรของท่าน พวกนี้เพียงพูดและบรรยายอย่างเดียวแต่ไม่ยอมปฏิบัติตามที่พูด ”

ท่านนบีศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมได้ผ่านคนอีกกลุ่มหนึ่ง ที่มีเล็บแหลมจากทองแดง กำลังขว่นใบหน้าและหน้าอกของพวกเขาเองอย่างเจ็บปวดและเมามัน ท่านนบีถามญิบรีลว่า : “ พวกนี้เป็นใครหรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ คนกลุ่มนี้ชอบที่จะเอาเปรียบคนอื่นและละเมิดศักดิ์ศรีและสิทธิมนุษย ”

ต่อมาท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ผ่านพบช่องหินเล็ก ๆ ช่องหนึ่ง มีวัวตัวใหญ่ออกมาจากช่องหินนั้น และวัวตัวนั้นก็ต้องการจะเข้าไปยังรูหินนั้นอีกแต่มันก็ไม่อาจกลับเข้าไปได้ เพราะรูหินมันเล็กมาก ๆ ท่านนบีถามว่า : “ นี่มันคืออะไรกัน ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ ความจริงมันคือชายคนหนึ่งที่ชอบพูดคำโต โอ้อวด รับปากไปทั่ว ต่อมาเขาก็เสียใจที่ไม่อาจคืนคำนั้นได้ ”

จากนั้นท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ได้พบธารน้ำหนึ่ง ณ ที่นั้นก็ยังได้กลิ่นหอมเย็นสดชื่นดุจกลิ่นชะมดเพียง แล้วท่านยังได้ยินเสียงอีก ท่านจึงถามญิบรีลว่า : “ โอ้ท่านญิบรีล นี่มันเสียงและกลิ่นอะไรหรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ นี่คือเสียงแห่งสวรรค์ มันวิงวอนว่า ” “ โอ้อภัยบาป โปรดให้ฉันได้สนองปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ด้วยเถิด บัดนี้ ทุกอย่างฉันพร้อมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นห้องหับ ไหมพรม แพรไหม ไหมบริสุทธิ์ ไข่มุก ปะการัง เงิน ทอง แก้วน้ำ ถาด เหยือกน้ำ น้ำผึ้ง น้ำแร่ น้ำนม และน้ำจันทน์ ” พระองค์ตรัสว่า : “ ผู้ที่จะได้เสพลuxเจ้าได้แก่ทุกคนที่เป็นมุสลิม เป็นผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิง ผู้ศรัทธาต่อข้าและต่อศาสนทูตของข้า ผู้ปฏิบัติดีและไม่ตั้งภาคีต่อข้า ผู้ที่ยำเกรงในข้าคือผู้ศรัทธา ผู้ที่ขอต่อข้า ข้าจะสนองตอบเขา ผู้ที่ปฏิบัติตนเพื่อข้า ข้าจะตอบแทนเขา และผู้ที่มอบหมายต่อข้า ข้าก็จะคุ้มครองเขา ข้าคืออัลเลาะห์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ข้าจะไม่มีวันผิดสัญญาแน่นอน ” สวรรค์ตอบรับว่า : “ ข้าพระองค์ยินดียิ่ง ” ต่อมาท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม มาถึงธารน้ำหนึ่ง ได้กลิ่นเหม็นและเสียงอันน่ารังเกียจยิ่งนัก ท่านนบีถามว่า : “ มันคืออะไรหรือท่านญิบรีล ? ” ญิบรีลตอบว่า : “ นี่คือ เสียงแห่งนรก มันวิงวอนว่า ” “ โอ้อภัยบาป โปรดให้ฉันได้สนองปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ด้วยเถิด ทุกอย่างก็ฉันพร้อมแล้ว ไม่ว่าโซ่ ตรวน เปลวไฟ ความร้อน ความมืด การทรมานอันหลากหลาย ความลึกของก้นเหวนรก และความร้อนระอุอย่างที่สุด ทั้งหมดนี้พระองค์จะเตรียมไว้สำหรับผู้ใดหรือ ? ” พระองค์ตรัสว่า “ ความทุกข์ทรมานทั้งหมดของเจ้านี้ สำรองไว้สำหรับผู้ที่ตั้งภาคี ผู้ปฏิเสธ คนชั่ว คนเลว คนอวดดี คนอวดใหญ่ และคนที่ไม่ศรัทธาในวันแห่งการสอบสวน ” นรกกกล่าวว่า “ ฉันยินดียิ่ง ”

ในระหว่างการเดินทางนั้น ก็มีเสียงเรียกมาจากทางขวามือว่า “ โอ้มุฮัมมัด คอยฉันก่อน ฉันมีเรื่องจะถามท่าน ” ท่านนบีได้ตอบใด ๆ ต่อมาก็มีเสียงเรียกมาจากซ้ายมืออีกว่า “ โอ้มุฮัมมัด คอยฉันหน่อย ฉันมีเรื่องจะถามท่าน ” ท่านนบีก็ได้ตอบใด ๆ อีก ในช่วงต่อมาระหว่างเดินทางก็มีหญิงงามใส่เสื้อแขนกุด มีเครื่องประดับแพรวพราวร้องเรียกอีกว่า “ โอ้มุฮัมมัด โปรดคอยฉันก่อน ฉันมีเรื่องที่จะถามท่านสักหน่อย ” ท่านนบีก็ได้หันไปมองแต่ประการใด อีกสักครู่ระหว่างการเดินทางอยู่นั้น ก็มีหญิงชราข้างทางคนหนึ่งร้องเรียกท่านนบีว่า “ โอ้มุฮัมมัด โปรดหยุดคอยฉันก่อน ฉันมีเรื่องจะถามท่าน ” ท่านนบีก็ได้หันไปมอง ต่อมาก็มีชายชราคนหนึ่งถอยห่างออกข้างทางแล้วร้องเรียกว่า “ โอ้มุฮัมมัด โปรดคอยฉันหน่อย ฉันมีเรื่องที่จะถาม ” ท่านนบีเริ่ม

สงสัยจึงหันมาถามญิบรีลว่า “มันอะไรกันหรือนี่ ?” ญิบรีลบอกแก่ท่านนบีว่า “รีบ ๆ เดินทางเถิด ใ้มุฮัมมัด” ท่านนบีจึงรีบเร่งเดินทางตามคำแนะนำไปยังทิศทางที่อัลเลาะห์ทรงพระประสงค์

เมื่อพ้นมาสักพักด้วยความสงสัยท่านนบีจึงถามท่านญิบรีลว่า “โอ้ญิบรีล ในระหว่างที่เรากำลังเดินทางอยู่นั้น มีเสียงเรียกฉันทางด้านขวามือและทางด้านซ้ายมือและบอกว่า จะมีเรื่องถาม ฉันก็ได้ตอบ เขาเป็นใครหรือ ?” ญิบรีลตอบว่า “ผู้ที่เรียกท่านด้านขวามือคือ ผู้ที่ประกาศศาสนาเยะฮูดี หากท่านตอบเขา ประชากรของท่านก็จะกลายเป็นเยะฮูดีหมด ส่วนผู้ที่เรียกท่านด้านซ้ายมือ นั้น เป็นผู้ประกาศศาสนาคริสต์นิกายนี้ หากท่านตอบเขา ประชากรของท่านก็จะเป็นคริสต์รอนีหมด ” “แล้วเสียงหญิงคนนั้นล่ะเป็นใครหรือ ?” ท่านนบีถามต่อ ญิบรีลตอบว่า “สำหรับหญิงงามแต่งตัวไปเปลือยกายนั้น คือ โลกคุณยานี้แหละ หากท่านตอบเขา ประชากรของเจ้าต่อไปก็จะเลือกโลกคุณยามากกว่าที่จะเลือกโลกอาคิเราะห์ ” “แล้วหญิงชรา นั้นล่ะเป็นใคร ?” ท่านนบีถาม ญิบรีลตอบว่า “ส่วนหญิงชรา นั้นนะ เป็นการเปรียบเทียบบอกว่า โลกนี้มีอายุเข้าสู่วัยชราแล้ว อีกไม่นานก็หมดอายุแห่งโลกนี้แล้ว เหมือนหญิงชราคนหนึ่งที่อายุใกล้หมดวาระแล้ว ” ท่านนบีถามอีกว่า “แล้วชายคนที่ถอยออกข้างทางที่เรียกฉันล่ะเป็นใคร ?” ญิบรีลตอบว่า “ชายคนดังกล่าวที่พยายามเชิญชวนให้ท่านติดตามเขาไปนอกเส้นทางนั้น คือเจ้าอับลิสศัตรูของอัลเลาะห์ ดีที่ท่านมิได้สนองตอบคำเรียกร้องของมัน มิเช่นนั้นแล้วประชากรของเจ้าจะกลายเป็นสมุนมันหมด ”

จากนั้นท่านนบี ศอลัลลอลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และท่านญิบรีล อะลัยฮิสสลาม ได้เดินทางต่อไปจนกระทั่งถึงเขตเมืองอันเป็นที่ตั้งของมัสยิดอัลอักซอ และเข้าไปยังประตูเมืองด้านทิศเมืองเยเมน (เยมานี) บัดนั้น ทางด้านขวาและด้านซ้ายของมัสยิด มีแสงส่องประกายสองแสง ท่านนบีจึงเรียนถามญิบรีลว่า “โอ้ท่านญิบรีล แสงทั้งสองนั้นมันคืออะไร ?” ญิบรีลตอบว่า “แสงที่ส่องมาจากทางด้านขวานั้นคือ เมียะหฺรอบ (ที่ละหมาด) ของศาสดาดาวูดญาติของท่าน และแสงจากด้านซ้ายคือ สุสานพระนางมัรยัมพี่สาวของท่าน ” จากนั้นทั้งคู่ก็เข้าสู่ประตูมัสยิดที่มีแสงดวงอาทิตย์และแสงจันทร์สาดเข้ามาได้ ท่านญิบรีลก็มุ่งตรงไปยังหินงอกก้อนใหญ่ (ที่เรียกว่าหินลอย) และเอานิ้วชี้เจาะไปยังก้อนหินนั้นจนเป็นรูแล้วเอานิ้วอีกนิ้วชี้ไว้ตรงนั้น (ในอีกรายงานหนึ่งซึ่งถูกบันทึกในมุสลิมมีว่า ท่านญิบรีลได้นำนิ้วชี้ไปผูกกับห่วงซึ่งเป็นที่บรรดาศาสดาต่าง ๆ ได้เคยนำนิ้วชี้มาผูกไว้ในอดีต)

เมื่อท่านนบี ศอลัลลอลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ยืนประทับอยู่ที่หินก้อนใหญ่แล้ว ญิบรีลก็เอ่ยขึ้นว่า “ใ้มุฮัมมัด ท่านจะขอต่อองค์อภิบาลของเจ้าให้ได้เห็นนางสวรรค์ไหม ?” ท่านนบีตอบว่า “เอาสิ” แล้วญิบรีลก็นำพาท่านนบีไปยังเหล่านางสวรรค์ที่รอคอยอยู่ด้านซ้ายของก้อนหินนั้น ญิบรีลบอกให้ท่านนบีให้สลามแก่บรรดานางสวรรค์เหล่านั้น ท่านนบีจึงได้ให้สลามแก่บรรดานางสวรรค์เหล่านั้น พวกเธอเหล่านั้นก็ได้ตอบสลามท่านนบี แล้วท่านก็ถามบรรดานางเหล่านั้นว่า “พวกเธอเป็นใครกันหรือ ?” พวกนางตอบว่า “พวกเราเป็นนางสนองของกลุ่มคนที่เป็นคนดีมีศีลธรรม พวกเราไม่เป็นคนที่กักขฬะ เป็นคนที่ดำรงตนอยู่ในคุณธรรมอันประเสริฐ เป็นอมตะและไม่ตาย ”

จากนั้นท่านนบีและญิบรีลก็เข้ายังมัสยิด แล้วทำการละหมาดคนละสองรอกอะฮ์ ต่อมาสักครู่หนึ่ง ก็มีผู้คนจำนวนมากเข้ามายังมัสยิด ต่างก็อยู่ในท่ายืนบ้าง ก้มรูกู้อบบ้าง ก้มกราบสุญญุดบ้าง ต่อจากนั้น ก็มีผู้อ่านได้ทำการอาซานละหมาด และอีกออะฮ์ แล้วทุกคนก็ยืนดังแถวเตรียมละหมาด ทั้งหมดผลึกให้ท่านนบี ศอลัลลอลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นอิหม่ามนำละหมาด (ใน

บางรายงานจากกะอูบี บอกว่า แล้วท่านญิบรีลก็ทำการอาซาน ประกาศการละหมาด บรรดามะลาอิกะฮ์ก็ลงมาจากเบื้องฟ้า ส่วนอัลเลาะห์ก็ทรงบันดาลให้วิญญาณของบรรดาศาสดาต่าง ๆ มาร่วมชุมนุม แล้วท่านนบี ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ได้เป็นอิหม่ามนำละหมาดบรรดามะลาอิกะฮ์และบรรดาศาสดาทั้งปวง)

เมื่อละหมาดเสร็จท่านญิบรีลก็ถามท่านนบี ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า : “ โอ้มุฮัมมัด ท่านทราบหรือไม่ว่า บรรดาที่ละหมาดตามท่านนั้นเป็นใครบ้าง ? ” ท่านนบีตอบว่า “ ไม่ทราบ ” ญิบรีลจึงบอกว่า : “ บรรดาเหล่านั้นคือ ทุกศาสดาที่อัลเลาะห์ทรงแต่งตั้งมา แล้วก็เป็นบรรดามะลาอิกะฮ์ ” ต่อจากนั้น บรรดาเหล่านั้นก็ถามญิบรีลบ้างว่า “ แล้วผู้ที่อยู่กับท่านนั้นเป็นผู้ใดกันหรือ ? ” ท่านญิบรีล ญิบรีลตอบว่า “ เขาคือมุฮัมมัด ” พวกเขาถามต่อว่า “ เขาถูกส่งมาหรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า “ ใช่ ” พวกเขาจึงกล่าวว่า : “ พวกเราขอแสดงความยินดีและขอต้อนรับท่านด้วยความยินดี ”

และรายงานหะดีษของอะบีสุรอยเราะฮฺ ในบันทึกของฮาเก็มและบัยฮะกีมีว่า : ท่านนบีได้พบกับวิญญาณของบรรดาศาสดาต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาต่างได้สรรเสริญองค์อภิบาลของพวกเขา โดยท่านศาสดาอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม สรรเสริญว่า “ ขอสรรเสริญในอัลเลาะห์ พระผู้ซึ่งทรงแต่งตั้งให้ฉันเป็นคนสนิทของพระองค์ (คอลีลุลเลาะห์) ทรงให้ฉันมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ ทรงให้ฉันเป็นประชาชาติผู้จงรักภักดีต่อพระองค์ ให้ฉันเป็นผู้นำแห่งปวงชน พระองค์ทรงให้ฉันพ้นจากการเผาไหม้ของไฟซึ่งพระองค์ทรงให้มันเย็นปลอดภัย ” ต่อมาศาสดามูซา อะลัยฮิสสลาม ได้สรรเสริญองค์อภิบาลของเขาว่า “ ขอสรรเสริญในอัลเลาะห์ พระผู้ทรงตรัสกับฉันโดยตรง ทรงให้ฟิรฎอนและสมุนจมนทะเล ให้สกุลอิสรออิล ปลอดภัยกับฉัน พระองค์ทรงให้ประชาชาติของฉันเป็นประชาชาติที่ได้รับทางนำอันเที่ยงแท้ และให้ดำรงอยู่ในความเป็นธรรม ” ส่วนศาสดาดาวูด อะลัยฮิสสลาม สรรเสริญองค์อภิบาลของเขาว่า “ ขอสรรเสริญแด่อัลเลาะห์ พระองค์ทรงซึ่งประทานการปกครองอันยิ่งใหญ่แก่ฉัน พระองค์ทรงสอนให้ฉันรู้คัมภีร์ชะบูร ทรงดลให้เหล็กนิ่มเหมือนแบ่งที่ฉันจะตัดได้ง่าย ทรงให้บรรดาภูเขากับบรรดานกต่าง ๆ อยู่ในการบังคับบัญชาของฉัน ทรงให้วิหยาบปัญหาแก่ฉัน และทรงให้ฉันเป็นผู้ตัดสินความ ” สำหรับท่านศาสดาสุไลมาน อะลัยฮิสสลาม ได้สรรเสริญองค์อภิบาลของเขาว่า “ ขอสรรเสริญอัลเลาะห์ พระองค์ทรงซึ่งมอบอำนาจให้ฉันสามารถบังคับบัญชา ลม ภูเขาอน มนุษย์ ญิน และนกได้ ทั้งพระองค์ทรงให้ฉันประเสริฐกว่าบ่าวของพระองค์ผู้ศรัทธาจำนวนมาก ทรงให้ฉันมีอำนาจปกครองที่ยิ่งใหญ่ อย่างที่ไม่มีใครได้รับโอกาสเช่นนี้หลังจากฉันนี้อีก และพระองค์ทรงให้ฉันได้เป็นผู้ปกครองที่ทรงคุณธรรม อันจะไม่ได้รับการสอบสวนเอาโทษใด ๆ ” ต่อมาก็เป็นการสรรเสริญองค์อภิบาลของท่านศาสดาอีซา อะลัยฮิสสลาม โดยท่านกล่าวว่า “ ขอสรรเสริญอัลเลาะห์ พระองค์ทรงซึ่งให้ฉันเกิดมาโดยประกาศิตของพระองค์ เหมือนที่พระองค์ทรงให้ท่านศาสดาอาดัม อะลัยฮิสสลาม ที่พระองค์ทรงสร้างเขามาจากดินแล้วประกาศิตว่า จงเกิดแล้วเขาก็เกิดมา พระองค์ทรงสอนให้ฉันรู้คัมภีร์เตวารอตและอินญีล ทรงประทานวิหยาบปัญหาแก่ฉัน ทรงให้ฉันสามารถรักษาโรคต่าง โรคเรื้อน ตาบอด และคนตายให้ฟื้นได้ด้วยพระอนุมัติของพระองค์ พระองค์ทรงเทิดเกียรติให้ฉัน ทรงประทานความบริสุทธิ์ และปกป้องฉันและมารดาของฉันให้พ้นจากไขวญอนที่ถูกสาปแช่ง และไขวญอนมีอาจมีหนทางที่จะมาล่อลวงพวกเราได้เลย ”

ดังนั้น ท่านนบี ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้กล่าวว่า “ พวกท่านทุกคน ก็ได้สดุดีสรรเสริญองค์อภิบาลของพวกเขากันอย่างถ้วนหน้าแล้ว บัดนี้ ฉันขอสรรเสริญองค์อภิบาลของฉันบ้างว่า ” “ ขอสรรเสริญอัลเลาะห์ พระองค์ทรงซึ่งแต่งตั้งฉันให้ทำหน้าที่นำพระเมตตาของ

พระองค์ผู้โลกทั้งปวง ทรงให้ฉันมีหน้าที่แจ้งข่าวดีและข่าวร้ายแก่มนุษยชาติทั้งสิ้น พระองค์ทรงประทานพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานแก่ฉัน อันเป็นพระคัมภีร์ที่จะแจ่มแจ้งทุกสิ่ง ทรงให้ประชาชาติของฉันเป็นประชาชาติสายกลาง เป็นพยานแก่บรรดาศาสนาต่าง ๆ ในการประกาศศาสนาของอัลเลาะห์ ทรงให้ประชาชาติของฉันเป็นประชาชาติแรกและประชาชาติสุดท้าย พระองค์ทรงเปิดใจให้ฉันบริสุทธิ์ ให้ฉันได้รับการอภัยโทษหากจะมี ทรงให้ชื่อของฉันถูกกล่าวเคียงคู่พระองค์ และทรงให้ฉันเป็นผู้แรกและผู้สุดท้าย ” ในตอนสุดท้าย ท่านศาสดาอิบรอฮีม อะลัยฮิสสลาม จึงกล่าวว่า “ เพราะฉะนั้น มุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงถือว่ามีความประเสริฐเลิศล้ำกว่าบรรดาท่านทั้งหลาย ”

ประวัติอัลเมียะอูรอจ เดินทางภาคเบื่องฟ้า

เมื่อท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และญิบรีลได้ปฏิบัติภารกิจ ณ มัสยิดอัลอักซอ เช่น ได้ละหมาด 2 รอกอะฮ์ เป็นอันมากละหมาดพร้อมกับบรรดามะลาอิกะฮ์ และได้สรรเสริญ สดุดี อัลเลาะห์ ชูบฮานะฮ์วะตะอาลา แล้ว ท่านนบีก็เกิดกระหายน้ำอย่างมาก บัดนั้น ก็มีผู้นำภาชนะบรรจุน้ำมา 3 ภาชนะ อันได้แก่น้ำนม น้ำธรรมาและน้ำสุรา ทั้งหมดถูกผนึกปิดฝาเป็นอย่างดี มีผู้นำน้ำธรรมามาเสิร์ฟท่านนบี แล้วกล่าวว่า “ ท่านดื่มซิ ” ท่านนบีได้ดื่มน้ำธรรมาเพียงเล็กน้อยก็ส่งคืน ต่อมาก็ได้มีการนำภาชนะน้ำนมมา เสิร์ฟอีก ท่านนบีจึงได้ดื่มจนอิ่มแล้วส่งคืน จากนั้นก็ได้มีการเสิร์ฟน้ำสุราให้ท่านนบีอีก ท่านนบีบอกอย่างสุภาพว่า “ ฉันไม่ประสงค์จะดื่มอีกเพราะฉันอิ่มแล้ว ” ท่านญิบรีลจึงเอ่ยขึ้นว่า “ อันน้ำสุรานี้ ต่อไปจะเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับประชากรของท่านโอ้มุฮัมมัด ” (ในบางรายงานหะดีษมีว่า ได้ถูกนำน้ำผึ้งมาแทนน้ำธรรมา และท่านนบีก็ได้ดื่มน้ำผึ้งเพียงเล็กน้อย แต่สำหรับน้ำนมท่านก็ดื่มจนอิ่ม)

หลังจากนั้นท่านญิบรีลก็เข้ามาจับไหล่ท่านนบีแล้วกล่าวว่า “ ที่ท่านได้เลือกดื่มน้ำมนั้น ถือว่าท่านได้เลือกเอาธรรมชาติอันบริสุทธิ์แล้ว แม้ท่านเลือกดื่มน้ำสุราแล้วละก็ประชากรของเจ้าจะหลงมัวเมาทั้งหมดและพวกเขาจะไม่ยอมเชื่อตามท่านจะมีก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และหากเจ้าเลือกดื่มน้ำธรรมา ประชากรของเจ้าก็จะจมน้ำทั้งหมด ”

ต่อมาก็มีผู้นำทางขึ้นหรือบันได (เมียะอูรอจ) มา ซึ่งเป็นบันไดที่บรรดาวิญญาณของมนุษย์จะต้องขึ้นทางนี้ อันเป็นบันไดที่สวยงามที่สุด ผู้ตายเมื่อหมดลมจะเห็นว่าดวงตาเหลือก มองด้านบนก็เพราะเหลือบมองความสวยงามแห่งบันไดนี้ที่มีขึ้นบันไดที่ทำด้วยเงินแท้ และมีหะดีษที่รายงานโดยอะบีสะอีดว่า เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้นำบันไดพิเศษเฉพาะนบีมา เป็นบันไดที่มาจากสวรรค์ชั้นฟิเรอซุ ซึ่งขึ้นบันไดเป็นมุกแท้งามสวยสด แล้วท่านนบีและญิบรีลก็ได้ขึ้นบันไดดังกล่าวไปยังประตูฟาดุนยา (ฟ้าชั้นที่หนึ่ง) เรียกประตูนี้ว่า “ ประตูแห่งการป้องกัน ” (บาบুলหะฟะฮะฮ์) ณ ที่ประตูนี้มีเจ้าหน้าที่มะลาอิกะฮ์ชื่ออิสมาอิลเป็นผู้ควบคุมดูแล และมีมะลาอิกะฮ์เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยอีก 70,000 ท่าน และเจ้าหน้าที่แต่ละท่านก็มีพนักงานอีกท่านละ 100,000 ท่าน

เมื่อทั้งสองมาถึงประตูฟ้าชั้นที่หนึ่ง (ฟาดุนยา) ท่านญิบรีลก็ได้เคาะประตูขออนุญาตผ่าน มีเสียงถามว่า “ ใคร ? ” ญิบรีลตอบว่า “ ญิบรีล ” ท่านมากับใครหรือ ? ” เสียงนั้นถามต่อ ญิบรีลตอบว่า “ ที่มาพร้อมกับฉันคือมุฮัมมัด ” มีเสียงถามอีกว่า “ เขาถูกส่งให้มาที่นี่หรือ ? ” ญิบรีลตอบว่า “ ใช่ เขาถูกเชิญมา ” จึงมีเสียงเชื้อเชิญว่า “ ขอต้อนรับด้วยความยินดี ” แล้วประตูก็ถูกเปิดออก ทั้งสองได้เข้ายังด้านใน พลันพบท่านศาสดาอาดัมในรูปทรงที่ถูกสร้างครั้งแรก

โดยอัลเลาะห์ตะอาลา ณ ที่ด้านขวาของเขามีแผ่นบันทึกและประตูทางเข้า ซึ่งมีกลิ่นหอมออกมาจากทางเข้านั้น ส่วนด้านซ้ายมือของเขาก็มีแผ่นบันทึกและประตูทางเข้าแต่มีกลิ่นเหม็นโชยออกมาจากทางเข้านั้น เมื่อเขา (ศาสดาอาดัม) ได้หันมองไปทางขวา เขาหัวร่อและดีใจ แต่เมื่อมองมาทางซ้าย เขาเสียใจและร้องไห้ ท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้ให้สลามและเขาก็ตอบสลามและกล่าวว่า “ *ขอต้อนรับลูกที่ดีและนบีที่ประเสริฐด้วยความยินดี* ” ท่านนบีหันมาถามญิบรีลว่า “ *ท่านผู้นี้คือใครหรือ ?* ” ญิบรีลตอบว่า “ *เขาคือ อาดัม บิดาแห่งมนุษยชาติอันเป็นต้นตระกูลของเจ้า* ” แล้วแผ่นบันทึกขวาซ้ายที่เห็นนั้น เป็นแผ่นบันทึกลูกหลานของเขา ผู้คนที่อยู่ทางขวามือนั้นเป็นชาวสวรรค์ ส่วนที่อยู่ด้านซ้ายมือเป็นชาวนรก เมื่อเขามองทางขวาเขาก็หัวร่อดีใจ แต่เมื่อมองทางซ้ายเขาก็ร้องไห้เสียใจ

ต่อมาสักครู่หนึ่ง ท่านนบีก็ได้แลเห็นมีการจัดโต๊ะอาหาร บนโต๊ะอาหารนั้นมีเนื้ออย่างหั่นเป็นชิ้นบาง ๆ วางอยู่ แต่ไม่มีผู้ใดอยู่ใกล้ที่นั่นสักคน และมีโต๊ะอาหารอีกโต๊ะหนึ่ง ซึ่งบนโต๊ะนั้นมีอาหารเป็นเนื้อเน่าเหม็นวางอยู่ แต่มีผู้คนกินเนื้อเน่าเหม็นบนโต๊ะนั้น ท่านนบีสงสัยจึงได้ถามท่านญิบรีลว่า “ *พวกเหล่านั้นเป็นใครหรือ ที่กินแต่เนื้อเน่าไม่กินเนื้อสุก* ” ญิบรีลตอบว่า “ *ผู้คนที่เจ้านี้ที่จริงก็คือประชากรของท่านนั่นแหละ เป็นพวกที่ไม่บริโภคสิ่งหะลาล (อนุญาต) แต่ชอบบริโภคสิ่งที่หะรอม (ห้าม)* ” (ในบางรายงานมีว่า มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่มีอาหารเลิศรสตั้งอยู่บนโต๊ะต่อหน้าแต่ไม่ยอมกิน กลับไปกินอาหารอีกโต๊ะหนึ่งซึ่งบนโต๊ะนั้นเป็นอาหารที่เน่าเสีย ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ *พวกเขาเป็นใครหรือ ?* ” ญิบรีลตอบว่า “ *พวกเหล่านี้เป็นพวกทำผิดประเวณี ชอบเสพแต่สิ่งต้องห้ามไม่ชอบเสพของที่อนุญาต* ”)

ถัดมาเล็กน้อย มีคนกลุ่มหนึ่งห้องของพวกเขาใหญ่เทียบบ้านทีเดียว ในห้องของพวกเขาเห็นมีแด่ญ์เงี้ยวเต็มไปหมด ร้องคร่ำครวญถึงอัลเลาะห์เสียงระงม ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ *พวกเหล่านี้ทำอะไรผิดหรือจึงมีสภาพเป็นเช่นนี้ ?* ” ญิบรีลตอบว่า “ *พวกเหล่านี้ชอบกินดอกเบ๊ยะ* ” ต่อมาก็พบคนอีกกลุ่มหนึ่งกำลังเอาหินไฟนรกใส่เข้าไปในปากตนเอง แล้วหินนั้นก็ออกทางด้านทวารด้านล่าง ได้ยินเสียงพวกเขาร้องคร่ำครวญครางพร่ำหาอัลเลาะห์ตะอาลา ท่านนบีถามว่า “ *พวกนี้เป็นใครอย่างไรหรือ ?* ” ญิบรีลตอบว่า “ *พวกเหล่านี้ชอบกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้าโดยละเมิด ในห้องของพวกเขาจึงมีแต่ไฟเข้าทางปากออกทางทวาร* ” ต่อมาก็เห็นคนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นหญิงมีลักษณะถูกแขวนด้วยนมของพวกนาง และบ้างก็เอาเท้าชี้ฟ้าห้อยโตนอง ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ *พวกนางเหล่านี้เป็นใคร ?* ” ญิบรีลตอบว่า “ *พวกนางเหล่านี้เป็นพวกที่คบชู้ผู้ชายพอมีลูกมาก็ฆ่าลูกของตนเองเสีย* ” และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มชนที่แกล้งเนื้อจากสีข้างตนเองเอามากิน และมีเสียงตะคอกพวกนั้นว่า เจ้าจงกินเนื้อของเจ้าสิ เหมือนกับที่เจ้าเคยกินเนื้อพี่น้องของเจ้ามาก่อน ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ *พวกเหล่านี้เป็นใครและทำผิดอะไร ?* ” ญิบรีลตอบว่า “ *ความจริงพวกเหล่านี้ก็เป็นประชากรของท่านนะแหละ แต่พวกเขาชอบนินทาให้ร้ายทำให้คนอื่นเสียหาย* ”

ต่อมาท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และญิบรีล อะลัยฮิสสลาม ก็ได้ผ่านขึ้นไปยังฟ้าชั้นที่สอง ท่านญิบรีลเคาะประตูขออนุญาต มีเสียงถามมาจากภายในว่า ท่านเป็นใคร และมากับใคร ? ญิบรีลตอบว่า “ *ฉันคือญิบรีล ส่วนผู้ที่มาด้วยนี่คือท่านนบีมุฮัมมัด* ” “ *แล้วเขาถูกส่งให้มาที่นี่หรือ* ” มีเสียงถามต่อ ท่านญิบรีลตอบว่า “ *ใช่แล้วเขาถูกส่งมา* ” แล้วประตูก็ถูกเปิด และมีเสียงเชิญชวนว่า “ *ขอต้อนรับด้วยความยินดี* ” ทั้งสองจึงเข้ายังประตูฟ้าชั้นที่สอง ณ ฟ้าชั้นที่สองนี้ ก็มีปี่สองท่านคือ นบีอิซาบุตรมัรยัมและนบีเยหยาบุตรสะกะรียา ท่านนบีมุฮัมมัดก็ได้ให้สลามแก่ทั้งสอง ทั้งสองก็ตอบรับสลามท่านนบี พร้อมกับกล่าวแก่ท่านนบีว่า “ *ขอต้อนรับน้องชายที่ดีและนบีที่ประเสริฐ* ” อีกทั้งได้ขอพรที่ดีให้

หลังจากนั้นท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม พร้อมด้วยญิบรียลก็ได้ขึ้นไปยังฟ้าชั้นที่สาม ญิบรียลเคาะประตูขออนุญาตเข้า มีเสียงถามมาจากด้านในว่า “ท่านเป็นใคร ?” ญิบรียลตอบว่า “ฉันคือญิบรียล” “แล้วท่านมากับใครด้วย ?” “เขาคือมุฮัมมัด” ญิบรียลตอบ “แล้วเขาถูกส่งมาหรือ ?” ญิบรียลตอบว่า “ใช่” แล้วประตูก็ถูกเปิดออกพร้อมกับคำเชิญว่า “ขอต้อนรับด้วยความยินดี” เมื่อเข้ามาด้านใน ก็พบชายรูปงามท่านหนึ่งนามว่าศาสดายูซุฟและพรรคพวกของเขา ท่านนบีจึงให้สลาม ศาสดายูซุฟก็ตอบสลามและกล่าวต้อนรับว่า “ยินดีต้อนรับน้องชายที่ดีและนบีที่ประเสริฐ พร้อมกับขอพรที่ดีให้”

ต่อมาทั้งสองคือท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และญิบรียล อะลัยฮิสสลาม ก็ได้ขึ้นไปยังฟ้าชั้นที่สี่ ญิบรียลเคาะประตูเพื่อขออนุญาต มีเสียงถามว่า “ท่านเป็นใคร ?” ญิบรียลตอบว่า “ฉันคือญิบรียล” “แล้วท่านมากับผู้ใดด้วย ?” ญิบรียลตอบว่า “เขาคือมุฮัมมัด” มีเสียงถามอีกว่า “แล้วเขาถูกส่งมายังที่นี่ด้วยหรือ” ญิบรียลตอบว่า “ใช่” ประตูจึงถูกเปิดออกพร้อมกับคำเชิญว่า “ขอต้อนรับท่านด้วยความยินดี” เมื่อทั้งสองเข้าผ่านพ้นประตู ก็ได้เห็นศาสดาอิสราเอล อะลัยฮิสสลาม ที่อัลเลาะห์ทรงยกเกียรติอันสูงส่งให้ ท่านนบีจึงได้ให้สลามแก่ท่านนบีอิสราเอล ท่านนบีอิสราเอลได้ตอบรับสลามและกล่าวต้อนรับว่า “ยินดีต้อนรับน้องชายที่ดีและนบีที่ประเสริฐ” พร้อมกับขอพรที่ดีให้ด้วย

ต่อมาทั้งสองก็ขึ้นไปยังฟ้าชั้นที่ห้า ญิบรียลก็เคาะประตูขออนุญาต เสียงจากด้านในถามว่า “ท่านเป็นใคร ?” “ฉันคือญิบรียล” ท่านญิบรียลตอบ “แล้วท่านมากับใคร ?” เสียงนั้นถามต่อ “เขาคือมุฮัมมัด” ญิบรียลตอบ เสียงนั้นถามอีกว่า “แล้วเขาถูกส่งมาที่นี่หรือ ?” ญิบรียลตอบว่า “ใช่เขาถูกส่งมา” แล้วประตูก็ถูกเปิดออกพร้อมกับเสียงต้อนรับว่า “ขอต้อนรับด้วยความยินดี” เมื่อทั้งสองเข้าผ่านประตูสู่ด้านใน ก็พบกับชายคนหนึ่ง มีเครายาวเสมอสะดือ สีของเคราครึ่งหนึ่งเป็นสีขาวและอีกครึ่งหนึ่งเป็นสีดำ และรอบ ๆ ตัวเขาก็มีกลุ่มบุคคลห้อมล้อมอยู่ ท่านนบีจึงได้ให้สลาม เขาก็ตอบรับสลามและกล่าวว่า “ยินดีต้อนรับน้องชายที่ดี และนบีที่ประเสริฐ” พร้อมกับขอพรที่ดีให้ ท่านนบีถามญิบรียลว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดหรือ ?” ญิบรียลตอบว่า “เขาคือศาสดาฮารูน บุตรอิมรอน อะลัยฮิสสลาม เขาเป็นที่รักของพวกสกุลอิสราเอล และที่ห้อมล้อมเขานั้นก็คือพวกบะนีอิสราเอลนั่นเอง”

จากนั้นท่านทั้งสองก็ได้ขึ้นไปยังฟ้าชั้นที่หก เมื่อถึงยังหน้าประตู ญิบรียลก็เคาะประตูเพื่อขออนุญาตผ่านเข้าเช่นเคย ก็มีเสียงถามเหมือนเดิมว่า “ท่านเป็นใคร ? มากับใคร ? และถูกส่งมาที่นี่หรืออย่างไร ?” ท่านญิบรียลก็ตอบเช่นเดิมว่า “ฉันคือ ญิบรียล มากับท่านนบีมุฮัมมัด ซึ่งถูกเชิญให้มาที่นี่” และแล้วประตูฟ้าชั้นที่หกก็ถูกเปิดออก พร้อมกับคำเชิญว่า “ขอต้อนรับพวกท่านด้วยความยินดี” เมื่อทั้งสองเข้าล่วงพ้นประตูแล้ว ก็พบกับท่านหนึ่งคือ ท่านศาสดามูซา บุตรอิมรอน ท่านเป็นชายสูงโปร่ง ร่างกายกำยำ ผอมดก ท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้ให้สลามกับท่าน ท่านก็ได้กล่าวตอบสลามและกล่าวว่า “ยินดีต้อนรับน้องชายที่ดีและนบีที่ประเสริฐ” พร้อมทั้งขอพรที่ดีให้ด้วย แล้วท่าน (นบีมูซา) ก็กล่าวรำพึงว่า : “คนทั่วไปเข้าใจเอาเองว่าสำหรับอัลเลาะห์แล้ว ฉันมีเกียรติกว่าชายคนนี้ (หมายถึงนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) อันที่จริงชายผู้นี้ประเสริฐกว่าฉันมากนักในทัศนะของอัลเลาะห์ตะอาลา” ครั้นท่านนบีมุฮัมมัด ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ผ่านไป ท่านนบีมูซาร้องให้ มีผู้ถามเขาว่า “อะไรทำให้ท่านร้องไห้ ?” เขาบอกว่า “ฉันร้องไห้เพราะเด็กหนุ่มที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นศาสดาหลังฉัน ประชากรของเขาได้รับความโปรดปรานให้ได้เข้าสวรรค์พร้อมกับเขาเป็นจำนวนมากกว่า

ประชากรของฉัน อันที่จริงลำพังความสำเร็จสำหรับส่วนตัวเขาก็ไม่น่าเป็นไร แต่ความสำเร็จนี้ยังรวมถึงประชากรของเขาด้วย ”

ต่อจากนั้นทั้งสองก็ได้ขึ้นไปยังฟ้าชั้นสุดท้ายคือชั้นที่เจ็ด ญิบริลได้ขออนุญาตด้วยการเคาะประตู และแจ้งให้ทราบว่าตนเป็นใคร มากับใคร และได้รับคำสั่งให้มา ก็ได้รับการต้อนรับด้วยดี โดยประตูถูกเปิดออกและเชิญทั้งสองเข้าไปด้วยคำว่า “ **ขอต้อนรับด้วยความยินดี** ” บัดนั้นก็ได้ยินเสียงการสรรเสริญและสดุดีอัลเลาะห์จากชาวฟ้าอย่างอื้ออึงแซ่ซ้อง แล้วเมื่อทั้งสองลงพื้นประตูฟ้าชั้นที่เจ็ด ณ ที่นั้นหน้าประตูสวรรค์มีชายใหญ่ใจดีคนหนึ่งคือ ศาสตราจารย์บรอฮีม อะลียฮิสลาม นั่งอยู่บนเก้าอี้พิงอยู่กับบัติ้ลมะอุมูร และมีกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งอยู่ร่วมกับเขาด้วย ท่านนบีจึงได้ให้สลามกับท่านนบีบรอฮีม ท่านนบีบรอฮีมได้ตอบรับสลามแล้วกล่าวว่า “ **ยินดีต้อนรับลูกชายที่ดี นบีที่ประเสริฐ** ” และกล่าวต่อว่า : “ **โอ้มุฮัมมัด ช่วยแจ้งประชากรของท่านด้วยนะว่าจงพยายามปลูกต้นไม้สวรรค์ให้มาก ๆ เพราะดินที่สวรรค์นี้เป็นดินดีและมีเนื้อที่ที่กว้างขวาง** ” ท่านนบีถามว่า “ **แล้วต้นไม้สวรรค์นั้นคืออะไรหรือ ?** ” นบีบรอฮีมตอบว่า “ **ก็คือ ลาเฮาะละละกาว่าตะอิลลาบิลลาฮฺ** ” (และในบางรายงานมีว่า “ **ฉันขอฝากสลามไปยังประชากรของท่านด้วย และช่วยบอกกับพวกเขาว่า ที่สวรรค์นั้นมีพื้นดินที่ดี มีน้ำที่จืดสนิทและเป็นที่ลุ่ม และต้นไม้ของสวรรค์คือ ซุบฮานัลลอฮฺ อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ลาอิลาฮาอิลัลลอฮฺ และอัลลอฮุอักบาร** ”) บัติ้ลมะอุมูรนี้ในแต่ละวันจะมีมะลาอิกะฮฺเข้าไปวันละ 70,000 ท่าน และจะไม่ออกมาอีกเลยจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ

และมีหะดีษของอิบนุอับดุลบาริ รายงานด้วยสายรายงานที่อ่อนมากกว่า : ในระหว่างนั้นเช่นเดียวกัน ก็มีมะลาอิกะฮฺออกมาจากม่านจากกัน (หิญาบ) มะลาอิกะฮฺกล่าวว่า “ **อัลลอฮุอักบาร อัลลอฮุอักบาร** ” (อัลเลาะห์มหามายิ่งใหญ่) มีเสียงมาจากหลังม่านว่า “ **บ่าวของข้ากล่าวสัจจะแล้ว ข้าฉันมหามายิ่งใหญ่ ๆ** ” ต่อมาก็กล่าวอีกว่า “ **อัซซะดุดัลลาอิลลาฮาอิลัลลอฮฺ** ” มีเสียงมาจากหลังม่านว่า “ **บ่าวของข้ากล่าวจริงแล้ว ข้าฉัน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลเลาะห์คือข้าเอง** ” มะลาอิกะฮฺกล่าวว่า “ **อัซฮาดุอันนะมุฮัมมัดร่อซูลุลเลาะห์** ” แล้วมีเสียงมาจากหลังม่านว่า “ **บ่าวของข้ากล่าวจริงแล้ว ข้าได้ส่งมุฮัมมัดเป็นศาสนทูต** ” มะลาอิกะฮฺกล่าวว่า “ **ฮัยยะอะลัลศอလာฮฺ ฮัยยะอะลัลฟะลาหฺ อัลลอฮุอักบาร อัลลอฮุอักบาร ลาอิลาฮาอิลัลลอฮฺ** ” มีเสียงมาจากหลังม่านว่า “ **บ่าวของข้ากล่าวสัจจะแล้ว ข้าฉันมหามายิ่งใหญ่ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้าเท่านั้น** ” จากนั้นมะลาอิกะฮฺก็จูมมือท่านนบี ศอลัลลอลอูอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วให้เป็นอิหม่ามนำละหมาดบรรดาชาวฟ้าทั้งปวง ในบรรดาเหล่านั้นก็มีศาสตราจารย์และศาสตราจารย์ด้วย ณ วันนั้นเองอัลเลาะห์ได้ยืนยันให้ความสมบูรณ์แก่ท่านนบีมุฮัมมัด ศอลัลลอลอูอะลัยฮิวะซัลลัม ในความประเสริฐเลิศล้ำกว่าบรรดาชาวฟ้าและชาวดิน

ต่อมาก็มีผู้นำภาชนะมา 3 ภาชนะ เป็นภาชนะที่บรรจุน้ำธรรมดาหนึ่ง น้ำนมหนึ่ง และน้ำสุราอีกหนึ่ง บางรายงานมีว่า เป็นภาชนะที่บรรจุน้ำผึ้งหนึ่ง (แทนน้ำธรรมดา) แล้วท่านนบีก็เลือกดื่มน้ำนม ญิบริลจึงเอ่ยขึ้นว่า “ **ท่านเลือกถูกต้องแล้ว การที่ท่านเลือกน้ำนมเป็นการเลือกธรรมชาติอันบริสุทธิ์ อัลเลาะห์ได้ให้ความถูกต้องกับท่าน และประชากรของท่านด้วย** ” บางรายงานบอกว่า “ **นี่เป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์ที่ท่านและประชากรของท่านกำเนิดมา** ”

หลังจากนั้น ท่านนบีถูกนำไปยังต้นพุทรา (สิดร่อตุลmunตะฮา) เป็นต้นไม้ใหญ่ที่ตั้งอยู่ใต้อะรัชของอัลเลาะห์ อยู่ในฟ้าชั้นที่เจ็ด (บางรายงานบอกอยู่ในชั้นที่หก) ต้นไม้นี้ผลเหมือนโอง์ดินเผา มีใบคล้ายหูช้าง ใบของมันเปลี่ยนได้หลายสี บางทีก็สีแดงคล้ายทับทิม บางครั้งก็เป็นสี

เขียนคล้ายมรกต ไม่มีผู้ใดที่สามารถบรรยายถึงความงดงามของมันได้ จากโคนต้นไม้นี้เป็นต้น
แม่น้ำ 4 สาย คือ 2 สายอยู่ภายใน และอีก 2 สายอยู่ภายนอก ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ แม่น้ำ
ต่าง ๆ มันคืออะไร ? ” ญิบรีลตอบว่า “ แม่น้ำภายในคือ เป็นแม่น้ำสองสายที่อยู่ในสวรรค์ ส่วนอีก
สองสายที่อยู่ภายนอกคือ แม่น้ำไนล์และแม่น้ำยูเฟรติส ” สำหรับแม่น้ำสองสายที่อยู่ในสวรรค์นั้น
บางรายงานบอกว่า คือ แม่น้ำหีบอ “ เกาะซร์ ” ที่อัลเลาะห์ทรงมอบให้ท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะ
ลัยฮิอะซัลลัม ตามที่ปรากฏในอัลกุรอานบท อัลเกาะซร์ { اِنَّا اَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ } และแม่น้ำอีก
สายหนึ่งในสวรรค์นั้นคือ แม่น้ำที่มีชื่อว่า “ อรรเราะหฺมะฮฺ ” ที่ท่านนบีเคยอาบน้ำในแม่น้ำนี้ แล้ว
อัลเลาะห์ก็ทรงอภัยโทษให้ท่านนบีทั้งโทษที่ผ่านมา (หากมี) และโทษในอนาคต (หากมี)

และบางรายงานมีว่า ที่ฐานของต้นพุทธรักษา มีต้นน้ำขนาดใหญ่เรียกว่า “ ซัลสะ
บิล ” จากต้นน้ำนี้แยกออกเป็นแม่น้ำสองสาย สายแรกชื่อ “ อัลเกาะซร์ ” น้ำสายนี้มีสีเขียวบริสุทธิ์
กว่าน้ำนม และมีกลิ่นหอมยิ่งกว่าชะมดเชียง ท่านนบีศอลลัลลอฮุอะลัยฮิอะซัลลัม ได้ดื่มน้ำเกาะซร์
นี้รสชาติของมันหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง ญิบรีลบอกว่า “ แม่น้ำเกาะซร์นี้คือกิบาลทรงประทาน
สำหรับท่าน ” และแม่น้ำอีกสายหนึ่งมีชื่อว่า “ อรรเราะหฺมะฮฺ ” ท่านนบีได้อาบน้ำในแม่น้ำนี้ อัล
เลาะห์จึงอภัยโทษให้ท่านนบีทั้งอดีตและอนาคต (หากจะมี) จากนั้นท่านนบีก็ล่องไปทางแม่น้ำเกา
ซร์นี้ จนกระทั่งเข้าสู่สวรรค์ ณ สวรรค์นั้นมีความสวยงาม วิจิตรบรรจงเหนือคำบรรยาย ท่านนบี
เหลือบไปเห็นบนประตูสวรรค์เขียนไว้ว่า “ การบริจาคนั้นได้กุศลเป็นทวีคูณถึง 10 เท่า และ
การให้กู้ยืมนั้นได้กุศลเป็นทวีคูณถึง 18 เท่า ” ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ ทำไมกุศลการให้กู้ยืม
จึงมากและประเสริฐกว่าการบริจาคท่าน ? ” ญิบรีลตอบว่า “ ก็เพราะผู้ที่ขอบริจาคนั้น โดยปกติ
เขาก็พอมีอยู่บ้างแล้ว แต่เขาขอตามหน้าที่ แต่ผู้ที่กู้ยืมนี้ซิ เขาจะไม่มีวันกู้ยืมนอกจากเขาจะมี
ความจำเป็นอย่างยิ่งเท่านั้น ” ต่อมาท่านนบีก็ได้เห็นภาพของนรก ได้เห็นผลแห่งความกริ้วของ
องค์กิบาล ซึ่งน่ากลัวและร้อนแรงมาก ความร้อนของนรกนั้น แม้นเอาหินหรือเหล็กโยนลงไป มัน
จะถูกกลืนและละลายทันที ในนรกนั้นท่านนบีได้เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังกินซากสัตว์เหม็นเน่าอยู่
อย่างเมามัน ท่านนบีถามญิบรีลว่า “ พวกนี้เป็นใครหรือท่าน ? ” ญิบรีลตอบว่า “ พวกนี้เป็นพวกที่
ชอบละเมิดสิทธิของคนอื่น ”

ต่อมาบางรายงานมีว่า เมื่อท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิอะซัลลัม ถูกนำสู่เบื้อง
บนจนถึงยังสถานี่ ซึ่งได้ยินเสียงปากกาบันทึกลง และท่านได้เห็นชายคนหนึ่งแผ่ตัวอยู่ในรัศมีอัน
เจิดจ้าของอะรัช ท่านนบีถามว่า “ ชายคนนี้เป็นใครหรือ ? เป็นมะลาอิกะฮฺใช่หรือไม่ ? ” มีผู้ตอบว่า
“ ไม่ใช่ ” “ แล้วเป็นนบีหรือเปล่า ? ” ท่านนบีถาม ได้รับคำตอบว่า “ ไม่ใช่ ” “ แล้วเขาคือใครกันละ
? ” นบีถามต่อ มีผู้ตอบว่า “ คนผู้นี้เมื่ออยู่บนโลกดุนยา ลิ่นของเขาเปียกชุ่มไปด้วยการชกไล่ไล่ฮุ
หัวใจของเขาผูกพันอยู่กับมัสยิดตลอดเวลา และเขามีได้ทำการใด ๆ อันเป็นเหตุให้บิดามารดาของ
เขาถูกฆ่าแล้วเลย ” บัดดลนั้น ท่านนบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิอะซัลลัม ก็ได้เข้าเฝ้าอัลเลาะห์ตะอา
ลา ท่านนบีถึงกัมลุลสุหนุด (กราบ) พระองค์ทรงเจรจากับท่านนบี ณ ที่นั้นว่า “ โอัมมัมมัด ” ท่าน
นบี ศอลลัลลอฮุอะลัยฮิอะซัลลัม ตอบว่า “ ขอตอบรับพระองค์ท่าน ” พระองค์ตรัสว่า “ เจ้าจงขอ
ชิ ” ท่านนบี ไม่ยอมขอลสิ่งใด แต่ได้ทูลกับพระองค์ว่า “ พระองค์ทรงแต่งตั้งให้ท่านนบีอิบรอฮีมเป็น
คนสนิท (คอลีล) ให้เขามีอำนาจปกครองอันยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเจรจากับท่านนบีมุซาโดยตรง
พระองค์ทรงประทานให้นบีดาวูดเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ ให้เขามีพลังจับเหล็กให้นิมได้ และให้เขา
มีอำนาจบัญชาการภูเขาคาได้ พระองค์ทรงให้นบีสุลัยมานเป็นกษัตริย์อันเกรียงไกร ให้มีอำนาจ
สามารถบังคับบัญชามนุษย์ ญิน และไซญอนได้ อีกทั้งให้เขาสามารถเรียกลมมารับใช้ได้ และ
อำนาจการเป็นกษัตริย์ของนบีสุลัยมานนั้นไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนได้ในกาลต่อมา พระองค์ทรงสอน
ให้ท่านนบีมุซามีความรู้ในคัมภีร์เตอราอด คัมภีร์อินญีล ทรงให้เขารักษาคนตาบอดให้ตาดีได้ รักษา

คนเป็นโรคต่างให้หายได้ ทรงให้เขาชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนชีพได้ด้วยพระอนุญาตของพระองค์ ทั้งทรงคุ้มครองเขาและมารดาของเขาให้พ้นภัยจากการล่อลวงของไชฏอนผู้ถูกสาปแช่งได้ ดังนั้น ไชฏอนจึงมีอาจมีอิทธิพลเหนือเขาได้” อัลเลาะห์ทรงตรัสตอบท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ว่า “ ข้าขอแต่งตั้งเจ้าให้เป็นคนโปรด (หะบีบ) ข้าแต่งตั้งให้เจ้าเป็นศาสนทูตยังมนุษยชาติ ทั้งปวง มีหน้าที่บอกข่าวดีและข่าวร้าย ข้าเปิดหัวใจ (ผ่าอก) ให้เจ้า ข้ายกโทษให้เจ้า ข้า ยกเกียรติให้เจ้าเทียบข้า ด้วยการที่ชื่อของข้าจะไม่ถูกเอ่ยนอกจากจะมีชื่อของเจ้าถูกเอ่ย เคียงคู่ไปด้วย ข้าประทานให้ประชากรของเจ้าเป็นประชากรที่ประเสริฐสุดในมวล มนุษยชาติ ข้าประทานให้ประชากรของเจ้าเป็นประชากรสายกลาง (สามารถเป็นพยาน ให้แก่บรรดาศาสดาต่าง ๆ ได้) ข้ายกประชากรของเจ้าให้เป็นปฐมประชากรและให้เป็น บัจิมประชากร ข้านับให้เจ้าเป็นศาสนทูตแรกที่ถูกกำหนดไว้และให้เป็นศาสนทูตสุดท้าย ที่ประกาศศาสนา ข้าประทานโอองการฟาติฮะหฺให้เจ้าซึ่งไม่เคยประทานให้ผู้ใดมาก่อน ข้า ประทานบ่อเกษรให้เจ้า ข้ามอบให้เจ้าได้รับ 7 ส่วนคือ อิสลาม อิจราฮฺ (อพยพ) ญิฮาด (ต่อสู้) ละหมาด บริจาค (ชะกาต) ศีลอุดรอมฏอน ไซ์ให้ทำดีและห้ามทำชั่ว และข้าขอ กำหนด 50 ละหมาดแก่เจ้าและประชากรของเจ้า ดังนั้น เจ้าและประชากรของเจ้าจงดำรง มั่นไว้ ”

จากนั้นท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็กลับลงมาทันที ผ่านท่านนบี อิบ รอยฮิม ท่านก็มีได้กล่าวว่าอะไร แล้วมาถึงท่านนบีมุซาท่านถามว่า “ ท่านได้รับสิ่งใดมาบ้าง ? มีสิ่ง ใดที่องค์อภิบาลของเจ้าได้กำหนดให้เจ้าและประชากรของเจ้าปฏิบัติ ? ” ท่านนบี ตอบว่า “ พระองค์ทรงกำหนดให้ฉันและประชากรของฉันละหมาด 50 เวลา ในหนึ่งวันหนึ่งคืน ” นบีมุซา กล่าวทันทีว่า “ เจ้าจงกลับไปยังองค์อภิบาลของเจ้าและขอผ่อนปรนสำหรับเจ้าและประชากรของ เจ้าเถิด เพราะการละหมาด 50 เวลาต่อวันนั้น ประชากรของเจ้ามีอาจสามารถปฏิบัติได้ดอก ฉัน ได้ทดลองมาแล้วรวมทั้งบะนีอิสรออิลก็ได้รับการทดสอบแล้วด้วย ทั้ง ๆ ที่ฉันก็ได้กำชับและ เกรงครัดต่อพวกเขาเป็นที่สุด แต่พวกเขาก็อ่อนล้าและไม่อาจปฏิบัติได้ในที่สุด ทั้ง ๆ ที่พวกบะนี อิสรออิลนั้นมีร่างกายแข็งแรง บึกบึน กล่าวหาทั้งร่างกายและหัวใจ มากกว่าประชากรของท่าน เสียอีก ” เมื่อท่านนบีได้ฟังดังนั้น ก็หันมาปรึกษากับท่านญิบรีล ท่านญิบรีลให้คำปรึกษาว่า “ ก็ จจริงอย่างนั้น แต่ก็ตามใจท่าน ” ดังนั้น ท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงได้กลับไปทันที จนถึงต้นพุทรา ซึ่งมีเมฆปกคลุมอยู่ ท่านนบีได้ก้มลงสujudแล้วทูลว่า “ โอ้อ้ององค์อภิบาลแห่งข้า พระองค์ โปรดผ่อนปรนให้ประชากรของข้าพระองค์ด้วยเถิด เพราะพวกเขาเป็นประชาชาติที่ไม่ แข็งแรงนัก ” พระองค์ตรัสว่า “ ข้าผ่อนปรนให้พวกเจ้า 5 เวลา ” (เหลือ 45 เวลาต่อวัน) แล้ว ครั้นเมฆก็จางหายไป ท่านนบีกลับมายังท่านนบีมุซา แล้วกล่าวว่า “ พระองค์ทรงผ่อนให้ฉัน 5 เวลา ” นบีมุซากล่าวแก่นบีฮัมมัดว่า “ จงกลับไปยังองค์อภิบาลของเจ้าอีกเถิด และขอให้ผ่อน ปรนกว่านี้อีก ประชากรของเจ้ามีอาจปฏิบัติได้ดอก ” แล้วท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ กลับไปอ้อนวอนอัลเลาะห์อีกและได้รับการผ่อนปรนอีก 5 เวลา ท่านได้กลับไปกลับมาระหว่างอัล เลาะห์กับนบีมุซา จนในที่สุดได้รับการโปรดจากองค์อภิบาลให้เหลือเพียงวันละ 5 เวลา โดยครั้ง สุดท้ายอัลเลาะห์ตรัสว่า “ โอ้มุฮัมมัด ละหมาดทั้งหมดนั้นมี 5 ละหมาดในหนึ่งวันหนึ่งคืน ในแต่ละละหมานั้นข้าให้เป็นสิบ รวมแล้วเป็น 50 (กล่าวคือละหมาดหนึ่งได้กุศลเป็นสิบ ละหมาด) สำหรับข้าแล้วจะไม่เปลี่ยนแปลงแน่นอน (คือทำหนึ่งได้สิบ) ในทุกการทำดี ดัง นั้น ผู้ใดตั้งใจทำดีแต่ยังไม่ได้ลงมือทำ เขาจะได้รับ 1 ความดี แต่ถ้าได้ลงมือทำความดีนั้น เขาจะได้รับ 10 ความดี และผู้ใดตั้งใจทำการชั่วแต่ยังไม่ได้ลงมือทำ เขาจะยังไม่ถูกบันทึก เป็นโทษ แต่ถ้าเขาลงมือทำความชั่ว เขาจะถูกบันทึกความชั่วเพียง 1 โทษเท่านั้น ”

จากนั้นท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ลงกลับมายังท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม แล้วแจ้งให้ทราบเรื่องดังกล่าว ท่านนบีมุซาบอกแก่ท่านนบีอีกว่า ท่านจงกลับไปขอผ่อนปรนอีกเถิด เพราะประชากรของเจ้ายังไม่สามารถปฏิบัติได้หรอก ท่านนบีมุฮัมมัด ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านนบีมุซาว่า “ ฉันได้เวียนขอผ่อนปรนต่อพระองค์หลายครั้งแล้ว จนฉันละอายพระองค์เหลือเกินแล้ว เพียงเท่านั้นฉันก็พอใจและยอมรื้อปฏิบัติด้วยดีแล้ว ” บัดดลนั้นเองก็มีเสียงมาจากเบื้องบนว่า “ **อันที่จริงเราได้กำหนดภารกิจของเราให้แล้ว และเราก็ได้ผ่อนปรนแก่บ่าวของเราด้วยแล้ว** ” พอมีเสียงเช่นนั้น ท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม ก็รีบบอกแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม “ ด้วยพระนามแห่งอัลเลาะห์ที่ท่านโปรดรับกลับไปเถิด ” ในระหว่างเดินทางกลับไม่ว่าจะผ่านบรรดามลาอิกะฮ์ท่านใด พวกเขาล้วนบอกว่า “ ท่านต้องกรอกเลือด ” ในช่วงเวลานั้น ท่านนบีกล่าวแก่ญิบรีลว่า “ สำหรับฉันแล้วเห็นว่า ไม่ว่าจะผ่านชาวฟ้าท่านใดทั้งหมดล้วนแสดงความยินดีต้อนรับและยิ้มแย้มให้ฉันหมด นอกจากท่านเดียวที่ฉันได้ให้สลามแก่เขาและเขาก็ตอบสลามฉัน ยินดีต้อนรับฉัน และขอพรให้ฉันแต่เขาไม่ยอมยิ้ม (หัวร่อ) ให้ฉันเลย เขาเป็นใครหรือ ” ญิบรีลตอบว่า “ ท่านนั่นคือมาลิกผู้เผ่านรก เขาไม่เคยหัวร่อเลยนับแต่ถูกสร้างมา หากเขาจะหัวร่อหรือยิ้มให้ผู้ใด เขาต้องหัวร่อกับท่านแน่นอน ” เมื่อท่านนบีได้มองลงยังฟ้าชั้นที่หนึ่ง แลเห็นใต้ฟ้านั้นเป็นเมฆ หมอก และมีฝุ่นตลบไปหมดรวมทั้งมีเสียงอื้ออึงดังระงม จึงถามญิบรีลว่า “ มันคืออะไรหรือท่านญิบรีล ” ญิบรีลตอบว่า “ บรรดาเหล่านั้นคือพวกไซญอนมารร้าย พวกมันอำพรางสายตามนุษย์มิให้พินิจพิจารณาสิ่งสร้างในชั้นฟ้าและแผ่นดิน หากไม่มีพวกเหล่านั้นแล้วมนุษย์ก็จะได้เห็นความอัศจรรย์ในการสร้างของอัลเลาะห์ทั่วทั้งหมด ”

ต่อมาท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ได้เดินทางกลับโดยพาหะนุร็อก ได้ผ่านกองคาราวานของชนกุรอยฮฺ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ในกองคาราวานนั้นมีอูฐตัวหนึ่งมีลักษณะที่หน้าผากมีจุดอยู่สองจุด คือจุดหนึ่งสีดำและอีกจุดหนึ่งสีขาว เมื่อท่านนบีได้ผ่านไปยังคาราวานดังกล่าวปรากฏว่า มีอูฐตกใจวิ่งเตลิดวนเวียนและขาหกล้มลง และท่านนบีก็ยังได้ผ่านยังคาราวานอูฐอีกกองหนึ่ง ปรากฏว่ามีอูฐหลงหายไปพวกเขาก็ติดตาม ท่านนบีก็ให้สลาม และบอกว่าอยู่ตรงนั้นตรงนี้ เสียงของท่านนบีนั้นปรากฏว่ามีคนจำเสียงได้จึงตะโกนว่า “ **นี่มันเสียงมุฮัมมัดนี่** ”

ก่อนซุบฮิ์นิตหนอยท่านนบี ศอลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็เดินทางถึงมักกะฮฺ หลังจากละหมาดซุบฮิ์ ท่านนบีตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะต้องบอกเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ให้ทุกคนได้รู้ แม้จะรู้ว่าผู้คนทั้งหลายโดยเฉพาะชาวกุรอยฮฺมักกะฮฺจะหาว่าตนโกหกก็ตาม ขณะนั้นเองอะบูญะฮ์ล ก็ผ่านมาพอดี เห็นท่านนบีนั่งอยู่ก็ร่วมนั่งด้วยพร้อมกับกล่าวทำนองเยาะเย้ยเช่นเคยว่า “ **วันนี้มีอะไรจะมาบอกอีกไหม ?** ” ท่านนบีตอบว่า “ มี ” เขาถามว่า “ แล้วอะไรละ ? ” ท่านนบีจึงเล่าว่า “ เมื่อคืนฉันเดินทางไกลมา ” “ ไปไหนมา ? ” อะบูญะฮ์ลถาม ท่านนบีตอบว่า “ ไปบัยติลมักคิสมา ” เขาย้อนว่า “ เมื่อคืนเจ้าบอกว่าไปบัยติลมักคิส และกลับมาอยู่กับพวกเราที่อนรุ่สวานนี่นะ ? ” นบีตอบ “ ใช่ ” อะบูญะฮ์ลได้ทำ กะว่าจะต้องจับโกหกมุฮัมมัดได้แน่ และต้องให้มีคนมาเป็นพยานด้วยโดยเฉพาะคนที่เคยเชื่อกุฮัมมัด จึงบอกกับท่านนบีว่า “ **มุฮัมมัด นี่ถ้าเราจะเรียกพวกของเจ้ามา แล้วเจ้าจะยอมพูดเรื่องที่เจ้าเล่าให้เราฟังกับพวกเขาไหม ?** ” ท่านนบีตอบอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ **แน่นอน ฉันจะเล่าให้พวกเขาฟัง** ” แล้วอะบูญะฮ์ลก็ปาวประกาศร้องเรียกว่า “ **พี่น้องตระกูลกะอฺบิ์ อิบดุลอัยยูทั้งหลาย โปรดมาที่นี่ด่วน มุฮัมมัดมีเรื่องสำคัญจะบอก** ” สักครู่ผู้คนทั้งหลายก็มายังมัสยิดที่ทั้งสองนั่งอยู่ เมื่อมาทันพร้อมแล้วอะบูญะฮ์ลก็หันมาทางท่านนบีและบอกว่า “ **เล่าได้แล้ว เล่าเรื่องที่เจ้าเล่าให้เราฟังเมื่อสักครู่นี้แก่พวกของเจ้าได้ฟัง** ”

ท่านนปีศอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงเล่าว่า : “ เมื่อคืนนี้ฉันเดินทางไกล ” พวกเขากล่าวว่า “ ไปยังที่ใด ” ท่านนปีตอบว่า “ ไปบัยติลมักดิส ” พวกเขากล่าวว่า “ แล้วตอนเช้าท่านกลับมาอยู่กับพวกเราวันนี้หรือ ? ” ท่านนปีตอบว่า “ ใช่ ” คนในกลุ่มนั้นเมื่อได้ฟัง บางคนตบมือ และบางคนก็เอามือวางบนศีรษะทำท่าประหลาด มีคนหนึ่งชื่อมุฏอิมบินอะดียุ กล่าวหาว่า “ เรื่องของเจ้าก่อนหน้านี้นี้ก็พอฟังได้หรอกแต่เรื่องที่เจ้าเล่าวันนี้ฟังไม่ได้เลย ข้าขอยืนยันเด็ดขาดว่า เจ้าโกหกแน่นอน เพราะระยะทางจากมักกะฮ์ถึงบัยติลมักดิส (เยรูซาเล็ม) นั้น พวกเราเคยเดินทางด้วยอูฐใช้เวลาไป 1 เดือน และหากลับอีก 1 เดือนแล้วเจ้าบอกว่า เจ้าไปและกลับเพียงชั่วคืน เหลือเชื่อจริง ๆ ข้าขอสาบานด้วยอัลลาตและอูซซา (ที่พวกนั้นถือเป็นพระเจ้าด้วย) ว่า ข้าไม่มีวันเชื่อเจ้าแน่นอน ”

ขณะนั้นท่านอะบูบักร์อยู่ด้วยได้กล่าวว่า “ โอ้มุฏอิม คำพูดของเจ้าถือเป็นการให้ร้ายและหักหน้าลูกพี่ชายเจ้า เจ้าหาว่าเขาโกหก ฉันขอยืนยันว่า เขาพูดจริง ” ดังนั้น พวกเหล่านั้นจึงต้องการพิสูจน์ความจริง พวกเขาก็นำมาบอกกับท่านนปีว่า “ โอ้มุฮัมมัด เจ้าลองบอกลักษณะบัยติลมักดิสให้เราทราบหน่อย ว่ามีรูปร่างอย่างไร ? อยู่ใกล้ภูเขอะไร ? ” ซึ่งในกลุ่มพวกเหล่านั้นมีบางคนเคยไปบัยติลมักดิสมาแล้ว การเดินทางของท่านนปี ศอลลัล ลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เป็นการเดินทางเวลากลางคืนและมีผู้นำพาไป ท่านจึงมิได้สังเกตและเห็นอะไรรอบ ๆ บัยติลมักดิสมากนัก ท่านนั่งสักครู่ อัลเลาะห์ก็ทรงฉายภาพบัยติลมักดิสให้ท่านนปีเห็นในทุก ๆ ด้านอย่างชัดเจน ท่านนปีได้มองไปและอธิบายบอกลักษณะและที่ตั้งบัยติลมักดิสได้อย่างถูกต้อง พวกเหล่านั้นถามอีกว่า “ แล้วมัสยิดนี้มีประตูกี่บาน ? ” ท่านนปีมองภาพแล้วบอกทีละประตู ๆ จนครบถ้วน ท่านอะบูบักร์ซึ่งเคยไปมาแล้วเย้ยต่อหน้าที่ประชุมกันว่า “ ท่านอธิบายได้ถูกต้องทุกอย่าง ฉันขอยืนยันว่า ท่านคือศาสนทูตของอัลเลาะห์อย่างแท้จริง ” พวกนั้นที่บางคนเคยไปเห็นมาแล้วยอมรับว่า การบอกลักษณะดังกล่าวนั้นก็นับว่าถูกต้อง แต่ได้ยอถามอะบูบักร์ว่า “ แล้วท่านเชื่อหรือว่า ที่มุฮัมมัดเดินทางไปบัยติลมักดิสตอนหัวค่ำและกลับมามักกะฮ์ก่อนรุ่งสางภายในคืนเดียวได้ ” อะบูบักร์ตอบอย่างมั่นใจในทันทีว่า “ ใช่ ฉันเชื่อเขา ไม่เพียงเท่านั้นที่ฉันยอมเชื่อ แม้ยิ่งกว่านี้ฉันก็เชื่อเขา ขอสาบานด้วยอัลเลาะห์ ถ้าเขาบอกว่าไปเอาข้าวจากฟามาสู่แผ่นดินเพียงเวลาหนึ่งชั่วโมงฉันก็เชื่อเขา ” โดยเหตุนี้ท่านอะบูบักร์จึงได้รับขนานนามว่า “ อัศคิด ดีก ” (ผู้เชื่ออย่างสนิทใจ) แต่ นับเป็นต้นมา

ต่อมาพวกกุรอยซุมักกะฮ์ก็หันมาทางท่านนปีแล้วชักใช้ไล่เลียงอีกว่า “ โอ้มุฮัมมัด ถ้าอย่างนั้น เจ้าลองบอกถึงกองคาราวานของพวกเราหน่อย ” ท่านนปีได้เล่าอย่างมั่นใจว่า “ ฉันได้ผ่านกองคาราวานของตระกูลหนึ่งที่เรฮาฮู (ชื่อสถานที่) ปรากฏว่ามีอูฐของพวกเขาดัวหนึ่งหายไป พวกเขาออกติดตาม ฉันตะโกนบอกพวกเขาว่า อูฐของพวกเขาจะไปยังทิศซาม (ที่เรีย) จากนั้นฉันก็เข้าไปยังกระโจมหนึ่ง ซึ่งที่นั่นไม่มีใครอยู่เลย ฉันเห็นแก้วน้ำตั้งอยู่ฉันจึงได้ดื่มน้ำแก้วนั้นแล้วปิดฝาตั้งไว้ที่เดิม ต่อมาฉันก็ไปพบอีกกองคาราวานหนึ่งของอีกตระกูลหนึ่ง ณ ที่นั่น ที่นี้ (บอกชื่อสถานที่) ในกองคาราวานนั้นมีอูฐตัวหนึ่งมีลักษณะที่หน้าผากมีจุดต่างอยู่สองจุด จุดหนึ่งสีดำ และอีกจุดหนึ่งสีขาว พอฉันผ่านไปเจ้าอูฐนั้นตกใจ วิ่งหมุนไปรอบ ๆ แล้วล้มลงขาหัก ต่อมาฉันก็พบอีกกองคาราวานของตระกูลหนึ่งที่ต้นอิม (ชื่อสถานที่) มีอูฐสีเทาดำเป็นมันนำหน้ามุ่งมาจากสะเนียฮ์ (ชื่อสถานที่) ” พวกนั้นถามต่อว่า “ แล้วพวกกองคาราวานเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อใด ? ” ท่านนปีตอบว่า “ วันพุธ ”

และแล้วก็เกิดการพิสูจน์ความจริงกันอีก พอถึงวันพุธพวกมักกะฮ์ก็ออกไปคอยพร้อม ๆ กับท่านนปีและเหล่ามุสลิมด้วย ปรากฏว่าเกือบจะหมดวันพุธอยู่แล้วยังไม่เห็นกอง

คาราวานมาถึง ท่านนบี ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงขอพรต่ออัลเลาะห์ให้ยืดเวลาของวันนั้น ให้ยาวออกไปและกักดวงอาทิตย์ได้ก่อน ไม่นานนักกองคาราวานก็เดินทางมาถึงก่อนหมดวัน จริง ๆ พวกกรอยซุต่างตรูเข้าไปหา แล้วจึงคำถามบรรดากองคาราวานว่า “มีอุฐูของพวกท่านหาย บ้างไหม ?” พวกนั้นตอบว่า “ใช่ มีอุฐูของเราหลงทาง” พวกกรอยซุถามอีกว่า “มีอุฐูของพวก ท่านตกใจล้มขาหักบ้างไหม ?” พวกเขาตอบว่า “มี” พวกกรอยซุก็ยังไม่วางความพยายามที่จะ จับผิดท่านนบี ถามต่อว่า “แล้วพวกท่านมีแก้วน้ำซึ่งน้ำหายไปหรือไม่ ?” พวกนั้นคนหนึ่งตอบว่า “ฉันได้วางแก้วน้ำมีน้ำเต็มในแก้วนั้นไว้ในกระโจม ไม่มีใครดื่มในแก้วนั้นเลย และไม่หกลงพื้น ด้วย ไม่ทราบว่ามีน้ำหายไปในไหน ทั้ง ๆ ที่ฝายังถูกปิดอยู่เหมือนเดิม” แทนที่พวกกรอยซุจะเชื่อคำพูด ของท่านนบี กลับหันไปพูดใส่หน้าท่านนบีว่า “เจ้าเป็นนักมายากล พวกเราไม่เชื่อเจ้าดอก ไป หลอกเด็กดีกว่า”

จากเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้ปั่นป่วนในความรู้สึกของมุสลิมที่เริ่มศรัทธาใหม่ ๆ จึงไม่ยอมรับเรื่องเหลือเชื่อนี้แล้วพวกเขาจำนวนหนึ่งก็สิ้นสภาพการเป็นผู้ศรัทธาไป อัลเลาะห์ทรง ประทานอัลกรุอานบทอัลอิสรออ์องการที่ 60 ความว่า

وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ

“และเราได้บันดาลให้เจ้าได้แลเห็นเพื่ออื่นใด
เว้นแต่เพื่อทดสอบความศรัทธาของมนุษย์นั่นเอง” (17/60)

ในที่สุดท่านนบี ศอลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ก็ได้รับพรอันยิ่งใหญ่จากองค์ อภิบาล โดยพระองค์อนุญาตให้เดินทางกลางคืนไปยังบัยติลมักดิส (อัลอิสรออ์) และทรงประทาน เกียรติอันสูงส่งที่ทรงเชิญให้ขึ้นยังเบื้องฟ้าในคืนเดียวกันนั้น (เมื่อยะฮฺรอจ) ด้วยความซุขจิตยิ่ง ได้ไป ในที่ ๆ ยังไม่มีมนุษย์ผู้ใดล่วงไปถึง และที่สำคัญพิเศษสุดคือได้เข้าเฝ้าอัลเลาะห์องค์อภิบาลอย่าง ใกล้ชิดอีกด้วย อัลฮัมดุลิลลาฮฺ

وصلی الله علی سیدنا محمد وعلی آله وصحبه وسلم تسلیما كثيرا دائما أبدا آمین

ข้อมูลจาก

تحفة الإخوان

โดย

شهاب الدین أحمد بن حجازي الفشني رحمه الله

